ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΙΟΥΝΗ 1986 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 23 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

«Από τη στάχτη θα αναγεννηθεί το Κ.Κ.Ε.»
Ν. Ζαχαριάδης

Πίσω από τις δημοτικές εκλογές

ΕΝΑ ΣΥΝΘΕΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Πριν από μερικούς μήνες οι δημοτικές εκλογές, ήταν ένα χαρτί του Παπανδρέου, για να εξασφαλίσει χρόνο στις πιέσεις των Αμερικάνων για το ζήτημα των βάσεων. Πώς θα πάω σε δημοτικές εκλογές, έχοντας στην πλάτη μου μια νέα συμφωνία για τις βάσεις, είπε ο Παπανδρέου και ο Σούλτς έφυγε χαρούμενος.

Σήμερα και ενώ οι δημοτικές εκλογές είναι πιο κοντά από τότε, αλλά και πάλι όχι τόσο κοντά, χρησιμοποιούνται σαν το άλλοθι για την συγκρότηση του φιλορώσικου μπλόκ και την ετοιμασία των απαραίτητων όρων, για την προώθηση της πολιτικής του εξουσίας.

Και πάλι ο Παπανδρέου κάνει πως δεν καταλαβαίνει. Όλοι μιλάνε πως οι δημοτικές εκλογές είναι πολιτικές εκλογές, εκτός από τον ίδιο, που με τις τελευταίες του δηλώσεις στην Ελούντα «ποιεί την νήσσαν». Οι εκλογές δεν έχουν πολιτικό χαραχτήρα, λέει ο Παπανδρέου.

Τι εννοεί μ' αυτό;

Την γνωστή του τακτική του ψησυχασμού της Δύσης, και της κοντσογιωργικής φράξιας μέσα στις γραμμές του. Δεν θέλω μέτωπο με την «αριστερά» δηλαδή με την Ρωσία, αλλά με πιέζουν. Με πιέζει η βάση, φείγων Νομαρχιακές Επιτροπές, είναι και η Ν.Δ. που βάζει ζήτημα βουλευτικών εκλογών αν χάσουμε τις δημοτικές, είναι και το «ΞΕΚΙΝΗΜΑ» που φωνάζει, όπως τότε με τον Καραμανλή, είναι και οι Μπένδες που δεν τους θέλει ο λαός, τι να κάνω; Μ' αυτά, προσπαθεί ο καθηγητής της ντριγκας και τον πραξικοπηματισμού να στήσει το φιλορώσικο μπλόκ.

● Το «Κ»Κεξ έχει την γραμμή ανοιχτή. «Μέτωπο της αριστεράς» βαφτίζει την υποταγή όποιων πολιτικών δυνάμεων στην Ρωσία. Και όχι για τις δημοτικές εκλογές.

Το μπλόκ της νέας δεξιάς μπορεί με το ισχύον εκλογικό σύστημα, της δευτέρας Κυριακής να κυριαρχήσει. Οι δημοτικές εκλογές αυτές καθ' αυτές είναι το δευτερεύον. Το ζήτημα γιαυτούς είναι να χρησιμοποιηθούν για να ανοιξει ο δρόμος για την κυβέρνηση της νέας δεξιάς: την ανοιχτή πολιτική κυριαρχία του φιλορώσικου μπλόκ: *«Είναι τέλος, η καλύτερη δυνατή λύση και η πιο ισχυρή πίεση για την τιμωρία της απλής αναλογικής και η σταμάτημα ενός νέου πολιτικού κόμματος που να αντιπροσωπεύει στη λαϊκή θέληση»* γράφει ο ψευτοριζοσπάστης, σε κεντρικό πολιτικό άρθρο του στις 18 Ιουνίου.

Η Απλή αναλογική είναι ολόκληρο ζήτημα σ' αυτές τις δημοτικές εκλογές. Και όχι για τις ίδιες τις δημοτικές εκλογές, αλλά για τις βουλευτικές εκλογές. Και απλή αναλογική σημαίνει χτύπημα του Κοντσογιωργα, «αριστερά» ΠΑΣΟΚ και «Κ»Κεξ στην κυβέρνηση.

Θα πρέπει όμως πολύ πιθανά και αυτή να γίνει μόνο κάτω από... πίεση. Να εμφανιστεί από τον Παπανδρέου σαν αναγκαίο κακό, στους Δίτικους. Και για να γίνει αυτό θα πρέπει το «Κ»Κεξ να κάνει την πιο μεγάλη του συσπείρωση. Να τραβήξει όλες τις πολιτικές δυνάμεις ακόμα και την ΕΜΑΣ, στο ρώσικό του μέτωπο.

● Η Ν.Δ. ακολουθεί την γραμμή του Μητσοτάκη για μετωπική σύγκρουση με το ΠΑΣΟΚ. Κατεβάζει στους μεγάλους πολιτικούς Δήμους κομματικά στελέχη σαν τον Εβερτ στην Αθήνα και τον Ανδριανόπουλο στον Πειραιά, και βάζει ζήτημα βουλευτικών εκλογών αν το ΠΑΣΟΚ χάσει την πλειοψηφία. Με αυτή την τακτική δεν κάνει τίποτα άλλο από το να δίνει στον Παπανδρέου κάτωση από τη δεξιά, για την

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

ΚΑΤΩ Η ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ

Με πρόσχημα τους πιλότους επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα και τον εργαζόμενο λαό

«Η μάχη με τους 380 της Ολυμπιακής Αεροπορίας είναι κρίσιμη. Ζητάμε να σεβαστούν την πορεία του Έθνους. Εάν κάποιοι βάλουν μπροστά από την πορεία του έθνους και του λαού μας, τα όποια ιδιοτικά τους συμφέροντα, τότε θα αντιμετωπίσουν ένα κράτος και μια κυβέρνηση αποφασισμένη να τους πήσει μέχρι την ώρα που η εθνική συνείδηση θα μπει μέσα στην καρδιά τους».
(Παπανδρέου, από τις διακοπές του στην Ελούντα)

Πριν απ' αυτόν, αρκετοί εκπροσωποι της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού στη χώρα, προσπάθησαν, να βάλουν «εθνική συνειδηση» στην καρδιά των εργαζομένων. Μέθοδος για μια τέτοια εγχειρηση... ανοιχτής καρδιάς, τα Μακρονήσια, οι φυλακές, οι εξορίες, οι κάθε λογής εξοντωτικοί διωγμοί ενάντια στο εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Μέσα από μια τέτοια πορεία βίαιου χτυπήματος για χρόνια ολόκληρα ο λαός κατάχτησε μια σημαντική εμπειρία: Να βλέπει πίσω από κάθε «πορεια του Εθνους» την πορεια του φασισμού. Την κυριαρχία δηλαδή του πιο μαύρου και αντιδρασικού κεφάλαιου, που ονομάζει το δικό του ταξικό συμφέρον, υπέρτατο εθνικό συμφέρον.

Ετσι και σήμερα, ο Παπανδρέου ανακηρύσει τα συμφέροντα του κυριαρχου κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιου, που εκφραζει, σε εθνικά συμφέροντα, και σ' αυτόν το όνομα, στήνει τον φασισμό του ενάντια στον εργαζομενο λαό.

Απεργούν οι πιλότοι και οι ιπτάμενοι μηχανικοί στην Ο.Α. Θίγονται, τα συμφέροντα του κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιου στην Ολυμπιακή.

Επιστράτευση, απολύσεις, φυλακίσεις, κατασχεση της περιουσίας των απεργών. Για να προστατευτούν τα συμφέροντα του κεφάλαιου, και για να αποχτησουν... «εθνική συνείδηση» οι απεργοί.

ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ ΤΗΣ Ο.Α. ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η επιστρατευση των απεργών της Ο.Α. με το Ν.Δ. 17/74 μετά απο εισηγηση του αρχηγού ΓΕΕΘΑ, τα βιαια μέτρα που ακολούθησαν ενάντια στην απόφαση των απεργών, πήθηκε από την κυβέρνηση, γιατί **ανέτρεπε στην πράξη την εισοδηματική πολιτική**. Χτυπηθηκε για να κρατηθεί συνολικά χαμηλό το εργατικό μεροκάματο. Γιατί αν ανατραπεί έστω και σε ένα επιμέρους μέτωπο το όριο της εισοδηματικής πολιτικής, αυτό θα σήμαινε δυνάμωμα συνολικά απεργιακοι μετωποι για την ανατροπή της. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο η κυβέρνηση προσπαθεί να απομονωσει τους απεργούς από το σύνολο εργαζομένων. Προσπαθεί για την ακριβεια το φασιστικό χτύπημα ενάντια τους, να το παρουσιασει σαν μια συνεργατική πολιτική. Σαν το χτύπημα από την μερια του «λαϊκού κρατους» κάποιων υπηλόμισθων, που εχτός από «ανθέλληνες» είναι και προνομιούχοι με μισθούς 500 και 700 χιλιάδες δραχμές.

Είναι μια παλιά, εθνικοσοσιαλιστική τακτική. Προκειμένου να κρατηθεί χαμηλά το ύψος του μισθού, οξύνονται οι αντιθέσεις ανάμεσα στους εργαζόμενους, με το να κλείνει η υαλίδα ανάμεσα στους χαμηλόμισθους και τους υψηλόμισθους, όχι με την αύξηση στους χαμηλόμισθους, αλλα με την μειωση των υψηλόμισθων. Ετσι συνολικα πέφτει ο μέσος όρος του μισθου και οι χαμηλόμισθοι παραμένουν χαμηλόμισθοι. Αυτή είναι και η «φιλεργατική» πολιτική της κυβέρνησης.

Απο την άλλη μερια, το χτυπημα της πολιτικής επιστράτευσης από τους απεργούς της Ολυμπιακής... αποδοθεί μέχρι το τέλος και με συνεπεια θα αχρηστέψει ένα βασικό φασιστικό μέτρο, που χρησιμοποιεί η κυβέρνηση ενάντια στο εργατικό κινημα. Οι εργαζομενοι στης ΕΑΒ, έχουν μια σημαντική εμπειρία, απ' αυτό.

Για όλους αυτούς τους λόγους, είναι απαραίτητο να εκφραστεί η πιο πλατεια αλληλεγγύη και συμπαράσταση στους απεργούς, για να αντιμετωπιστεί εμπραχτα το φασιστικό χτυπημα.

Γιαυτό είναι απαραίτητο, να αντιμετωπιστούν και να ξεσκεπαστούν ολόκληρωμένα τα επιχειρήματα της κυβέρνησης αλλα και να γνωρισουν πλατεια οι εργαζόμενοι τα αιτηματα και την πραγματική ταξική θέση των απεργων.

Η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ, για να συμβάλει σ' αυτην την κατεύθυνση συναντήθηκε με τους απεργούς στα γραφεια της ΕΧΠΑ (Ενωση Χειριστων Πολιτικής Αεροπορίας) και συζήτησε αναλυτικα μαζι τους.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΙΛΟΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

Οι ιπταμενοι πιλότοι και οι μηχανικοί, από ταξική σκοπιά, είναι άμεσοι παραγωγοι της με πολύ ψηλή οργανική συνθεση, βιομηχανικής μεταφοράς προσώπων και εμπορευμάτων. Εχουν μια πολύ υψηλή ειδικευση που απαιτεί μακρια εξάσκηση, δοκιμάζονται απο σοβαρές επαγγελματικές ασθένειες και εκτίθενται σε σημαντικούς κινδύνους.

Το μεγάλο ύψος, η μεγάλη ταχύτητα και η αλλαγή κλιματολογικών συνθηκων, μεσα σε λιγο χρονικό διάστημα είναι οι παραγοντες που φθείρουν σημαντικα την υγεία τους. Παραλληλα ο μεγαλος κινδυνος, τόσο από την ίδια την φύση του αεροπλάνου, όσο και από την ανάπτυξη της αντιδραστικής τρομοκρατίας (αεροπειρατειες, βομβες κ.λ.π.), επιδρα σημαντικα στην υγεία τους.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4

«Μακεδονικό» ΣΩΒΙΝΙΣΤΙΚΗ ΩΜΟΤΗΤΑ

ενέργεια. Αναφέρει μεταξύ άλλων, μια επιστολή Σκοπίων στην επιστολή του προς τον Πόντιφηκα Ο.Ο. Μόρτης: «Η μετονομασία τό 1944, γιά πρώτη φορά, της γνωστής τότε Νοτίου Σερβίας σε Μακεδονία με πρωτεύουσα τά Σκόπια, πολύ πρίν αἰῶνες Σερβική, ἀποτέλεσε τήν πρώτη πράξη πλαστογράφησης τῆς Ἱστορίας τῆς Μακεδονίας. Μακεδονικό Ἔθνος οὔτε ὑπῆρξε οὔτε καί ὑπάρχει. Οἱ Μακεδόνες ἦταν Ἕλληνες, εἶχον τήν αὐτή γλῶσσα, τούς αὐτούς Θεούς, τά αὐτά ἱερά καί τίς αὐτές θυσίες μέ ὅλους τούς Ἕλληνες. Μέχρι τό 1945 κανείς δέν εἶχε ποτέ δηλώσει Ἐθνικότητα Μακεδονική. Ὅλες οἱ Τουρκικές ἀπογραφές μέχρι τό 1913 ἀναφέρουν ὅτι στήν Εὐρωπαϊκή Τουρκία ὑπῆρχαν Μουσουλμάνοι (Τοῦρκοι – Ἀλβανοί), Ἕλληνες, Βούλγαροι, Σέρβοι καί Ἑβραῖοι».

Υπάρχει και σήμερα στην ελληνική Μακεδονία ζωντανή και αξιόλογη σλαβομακεδονική μειονότητα, με σαφη ιδιαιτερα εθνικα χαρακτηριστικα. Αυτή βρίσκεται περισσότερο συγκεντρωμένη στα σύνορα της ελλ. Μακεδονίας με την Γιουγκοσλαβία και πιο συγκεκριμένα στους νομούς Εδεσσας και Φλώρινας. Παράδειγμα τα χωριά Κελι, Δέβι, Αρνισα. Ο πληθυσμός τους ειναι 700 - 800 κατοικοι το καθένα, και η μητρική τους γλώσσα είναι σλαβομακεδονική. Εχουν πολλούς συγγενεις τους στη Γιουγκο σλαβια, που την επισκέπτονται οποτε μπορουν.

Οσο ομως υπαρκτη ειναι αυτη η μειονότητα, αλλα τόσο αγνοημένη και καταπιεσμένη είναι από το επισημο ελληνικό κράτος. Οχι μόνο επειδή δεν υπάρχουν σχολεια που να διδάσκουν τη δική τους γλώσσα, όχι γιατι τους απαγορεύονται οι ταχτικές επισκεψεις τους στα αδέρφια τους στη Γιουγκοσλαβια, ούτε επειδή κανένας δεν αναγνώρισε τον αυτοθυσιακό τους αγώνα στο πλευρο της Δ.Σ.Ε. **Αλλά κύρια, επειδή η αστική τάξη δεν τους αναγνωρίζει καν το δικαίωμα ύπαρξης σαν εθνική μειονότητα.**

Ο Α.Π. στην απάντησή του στις δηλώσεις της Γιουγκοσλαβίας για τη μακεδονική μειονότητα, δήλωσε χωρις ιχνος ντροπης ότι δεν υφισταται σλαβομακεδονική μειονότητα. Αυτό παράλληλα συνοδεύεται από μια αντι προηγουμένου φασιστική πολιτική εξόντωσης ενάντιά τους και πρωτοφανούς καταπιεσης.

Σ' αυτη της την πολιτική η αστική τάξη διαθέτει ένα πολύ σημαντικό όπλο. Τον μαύρο και αντιλαϊκό νόμο 2536 του Παπάγου το 1953, που εκμεταλλευόταν το γεγονός ότι οι Ελληνες σλαβομακεδόνες αναγκάστηκαν μετα την ήττα του ΔΣΕ να αφησουν τα χωριά τους κινηγημένοι απ' τους φασίστες ακριβώς επειδή πήραν μέρος στο μεγάλο αγώνα του Β' αντάρτικου.

Ο νόμος αυτός έδινε το δικαιωμα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

Κύπρος - Αιγαίο

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΕΞΑΡΣΗ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Οι σχέσεις της χώρας με την γειτονική Τουρκία, όσο πάνε και οξύνονται, έτσι που τον τελευταίο καιρό μπορούμε να πούμε πως βρισκόμαστε σε μια Πολεμική Ειρήνη.

Υπάρχουν μερικά γεγονότα, που τον τελευταίο χρονικό διάστημα έχουν συσσωρευθεί και είναι αναγκαίο να τα διερευνήσουμε, για να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας για την πολιτική των κυβερνήσεων σε Ελλάδα και Τουρκία.

Είναι γεγονός ότι οι Τούρκοι με τον Α και Β Αττίλα, κατέχουν σήμερα το 37% της Κύπρου και εξακολουθούν να έχουν στρατεύματα κατοχής που μάλιστα βρίσκονται σε πολεμική ετοιμότητα, για παραπέρα επέκταση, όπως κυνικά δηλώνει ο διοικητής των στρατευμάτων Ακιτζή. Συγχρόνως έχει προγραμματισθεί επίσκεψη του πρωθυπουργού της Τουρκίας Οζάλ στις αρχές του Ιούλη (2 - 4), με μοναδικό γνώμονα την επισημοποίηση των τετελεσμένων, ενώ συγχρόνως οι Τούρκοι στρατοκράτες προωθούν την αποδοχή του προσχεδίου Κουεγιάρ που ουσιαστικά διχοτομεί το νησί και διαιωνίζει την κατοχή. Όλη αυτή η δραστηριότητα της Τουρκίας υποστηρίζεται από τις ΗΠΑ, Αγγλία και αρκετές χώρες της ΕΟΚ.

ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Ο Παπανδρέου και γενικώτερα η Νέα Δεξιά (ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕσ - ΚΚΕξ) έχουν ξεπουλήσει στρατηγικά και σε βάθος το Κυπριακό μιας και αποδέχονται, μάλιστα το ΚΚΕξ με ιερό φανατισμό και «πρωτοπόρα», τη θέση της Παλιάς Δεξιάς ότι η Κύπρος είναι και πρέπει να μείνει ανεξάρτητο κράτος και ότι δεν είμαστε ένα έθνος γιατί αν αποδεχόντουσαν την θέση ότι είμαστε ένα έθνος θα έβαζαν στόχο, έστω και μακροπρόθεσμο, την Αυτοδιάθεση - Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα.

Αφού όμως η αστική τάξη και ο Παπανδρέου βλέπουν την Κύπρο σαν ένα ανεξάρτητο κράτος της Μεσογείου, τότε θα 'πρεπε λογικά να αντιμετωπίζουν το Κυπριακό σαν τον Λίβανο, σαν το Αφγανιστάν σαν κράτη που έχουν ξένους εισβολείς και ξένη κατοχή.

Γιατί όμως ο Παπανδρέου ενώ «κάνει την πάπια» για το Αφγανιστάν και υπέλιζει ελάχιστα για το Λίβανο, δημιουργεί μια τέτοια οξύτητα με την Τουρκία με βάση το Κυπριακό.

Είναι βέβαιο, ότι ο Παπανδρέου σπεκουλάρει δημαγωγώντας πάνω στο Κυπριακό ζήτημα, ενώ προωθεί την ξεπουλήματική πολιτική της αστικής τάξης, με τις ευλογίες της Ρωσίας. Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε, ότι η Ρωσία έχει σαφέστατη εχθρική θέση στο κεντρικό αυτό εθνικό ζήτημα μιας και επαναλλειμένα έχουν τοποθετηθεί με έμφαση οι νέοι Τσάροι του Κρεμλίνου ενάντια στην Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Τότε γιατί σπεκουλάρει ο Παπανδρέου; Για δύο βασικά λόγους α) Για να φανεί ότι είναι πατριώτης και ότι ακολουθεί εθνική πολιτική και β) Για να καλλιεργήσει τον σωβινισμό του και να αναβιώσει τον μεγαλο - ιδεατισμό απέναντι στην Τουρκία.

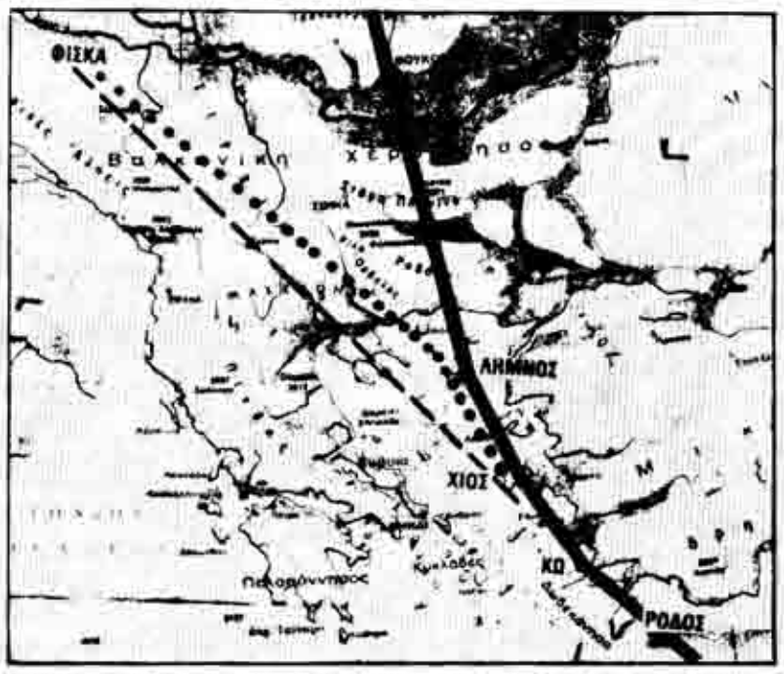

Με βούλες σημειώνονται ο αεροδιάδρομος J-60, με τις διακεκομμένες γραμμές ο G-18 και με τη μπλε γραμμή ο αεροδιάδρομος που θα πάει σε λειτουργία από τον εργάνιστο Οκτώβριο.

Στο Λιβύο

Τον τελευταίο καιρό ένα γεγονός φόρτισε τις ελληνο - τουρκικές σχέσεις με νέα οξύτητα. Είναι το ζήτημα που προέκυψε μέσα από την πρωτοβουλία του Παπανδρέου, να δημιουργήσει τον αεροδιάδρομο J-60. Με αίτηση της ελληνικής κυβέρνησης στον ICAO (διεθνής οργανισμός για την αεροπορία) έγινε αποδεκτός από τον τελευταίο ένας επιπλέον αεροδιάδρομος της πολιτικής αεροπορίας.

Πρέπει να σημειώσουμε, ότι από τις 1 Ιούνη που λειτουργεί ο J-60, οι Τούρκοι έχουν οξύνει ακόμα πιο πολύ τη στάση τους απέναντι στην Ελλάδα και υπέλιοιν, ότι στην άσκηση που πραγματοποιούν αυτή την περίοδο και που έχει την ενδεικτική ονομασία «Πρώτος στόχος 86» που άρχισε στις 12.6. και θα ολοκληρωθεί στις 4.6. δεν θα σεβαστούν τον J-60. Ο Παπανδρέου δηλώνει ότι ο J-60 κατοχυρώνει την χώρα μας και τα παιδιά μας, όμως είναι σίγουρο ότι κανένας αεροδιάδρομος δεν κατοχυρώνει την εδαφική μας ακεραιότητα. Το μόνο που μπορεί να κατοχυρώσει την ακεραιότητα μας είναι πάνω απ' όλα η [illegible] της από το λαό της χώρας μας και η επιδίωξη για ειρηνική επίλυση των διαφορών, μακριά από τις επεμβάσεις των υπερδυνάμεων.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

Ενώ συνεχίζεται «η αναβάθμιση» των Εξαρχείων, ενώ ο λαός ζει κάθε μέρα στο πετσί του τι πάει να πει κρατική καταστολή στις διαδηλώσεις, στις απεργίες, ενώ με άλλα λόγια ο φασίστας ο Δροσογιάννης προσπαθεί με κάθε τρόπο να χτυπήσει όλους εκείνους που αντιστέκονται στον περιορισμό βασικών δημοκρατικών ελευθεριών, οι αναρχικοί μπήκαν ξανά στο προσκήνιο με τη βόμβα μολότωφ που ρίξανε στο περιπολικό της αστυνομίας στη Θεσσαλονίκη.

Μέσα στα πλαίσια της σωστής αγανάκτησης και οργή του λαού για την πορεία της κυβέρνησης προς τον ανοιχτό πολιτικό φασισμό, η νεολαία συχνά βρίσκεται στις πρώτες γραμμές του αγώνα, η νεολαία που πρώτη έχει θυσιάσει πολλές φορές με τόλμη ακόμα και τη ζωή της στην πάλη για μια ανώτερη κοινωνία χωρίς καταπιεζόμενους και καταπιεσμένους.

Οι πολύτιμες της αρετές χρειάζεται να βρούνε τη σωστή κατεύθυνση, το σωστό δρόμο. Σήμερα που οι αξίες της αστικής κοινωνίας καταρέουνε η προοδευτική νεολαία πρέπει να βρει το δρόμο της μέσα στα πλαίσια της κομμουνιστικής ιδεολογίας. Η αδυναμία μερικών νεο λαίων να βρούνε αυτό το διέξοδο, στην προσπάθειά τους να αντιστέκονται ακόμα και στο ρεβιζιονισμό, τους φέρνει στην αγκαλιά της αναρχίας. Επίσης η δομή της είναι τέτοια που αφήνει περιθώρια στις γραμμές της στη δραστηριοποίηση προβοκατόρων, έτσι ώστε αυτή, αντικειμενικά, σε κρίσιμες στιγμές μπορεί να 'παίζει ένα επικινδυνο προβοκατόρικο ρόλο.

Η πολιτική της καταστολής μπορεί να χτυπηθεί όχι με μεμονομένες ενέργειες τρομοκρατικού τύπου, αλλά μέσα στα πλαίσια της πάλης που δίνει η εργατική τάξη και ο λαός ενάντια στην πολιτική της πείνας, της εξαθλίωσης και ενάντια στο περιορισμό κατακτημένων δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Αυτή είναι η μοναδική εγγύηση που μπορεί να φέρει ένα χτύπημα στο φασίστα Δροσογιάννη και στην πολιτική της κλίκας Παπανδρέου.

Τα αντιδημοκρατικά αυτά μέτρα της κυβέρνησης είναι μια «πρόβα τζενεράλε» στην κατεύθυνση της επιβολής του ανοιχτού πολιτικού φασισμού. Οι αναρχικοί γίνονται ένα εύκολο άλλοθι για να προετοιμαστεί η κοινή γνώμη αλλά και για να δοκιμαστούν οι μέθοδες.

Σε προηγούμενο φύλλο της Ν.Α. είχαμε επισημάνει ότι: *«Η τιμή και το τίμημα (της καταστολής) θ' πάνε στο Δροσογιάννη, που ήδη μέσα από τον τύπο και την τηλεόραση τοποθετείται να αναφανεί σε τα Εξάρχεια»*. Η τιμή αφορά γενικότερα στην υπηρεσία που προσφέρει ο Δροσογιάννης «βγάζοντας τα κάστανα από τη φωτιά» για λογαριασμό της αστικής τάξης, για την προώθηση των όλο και πιο αντιδημοκρατικών μέτρων. Το τίμημα αφορά στην ειθύνη της πολιτικής της καταστολής, στο βωμό της οποίας μπορεί κάποτε να «θυσιαστεί» ο ίδιος ο Δροσογιάννης.

Να λοιπόν που πατάει το ψευτο - ΚΚΕ προσπαθώντας να κτυπήσει τη «δεξιά στροφή του ΠΑΣΟΚ», δηλαδή εκείνες τις δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ, που παρ' όλο που εκφράζουν εξίσου φασιστικές διαθέσεις απέναντι στο λαό, αντιτίθενται στη διαμόρφωση του φιλορώσικου μπλόκ ΠΑΣΟΚ - ψευτο - ΚΚΕ.

Ιδιαίτερα στη σημερινή φάση στην οποία το ψευτο - ΚΚΕ βάζει όλο και πιο έντονα τους όρους του για πιο μεγάλη παρέμβαση του στο κρατικό μηχανισμό (αυτή είναι και η ουσία της πρότασής του για «εκδημοκρατισμό» των σωμάτων ασφαλείας), αυτή είναι μια καλή ευκαιρία για να πιέζει και σ' αυτή την κατεύθυνση για να πετύχει βήμα βήμα την ηγεμονία μέσα στα πλαίσια αυτού του μπλόκ.

Η Ν.Δ. δεν μπορεί να αντισταθεί στο φασισμό του ΠΑΣΟΚ για το απλούστατο λόγο ότι η ίδια είναι πρωτοπόρα στην υποστήριξή της κρατικής καταστολής ενάντια στους αναρχικούς και αδιάφορη στην καταστολή ενάντια στους εργάτες.

Έτσι στην εργατική τάξη και στο λαό δεν μένει παρά να αντιστέκεται στην καταστολή, αλλά και στην πολιτική προβοκάτσια σαν ένα από τους βασικούς τρόπους που χρησιμοποιεί σήμερα η κλίκα Παπανδρέου για να χτυπήσει στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα του λαού.

Μόνο περνώντας από τέτοιες δοκιμασίες θα μπορέσει το προλεταριάτο να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στην πολιτική σκηνή της χώρας μας.

ΣΩΒΙΝΙΣΤΙΚΗ ΩΜΟΤΗΤΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 1

στο κράτος να απαλλοτριωνει μετά από 3!! χρόνια εγκατάλειψης κάθε μορφή ιδιοκτησίας. Και σαν να μην έφτανε αυτό παραχωρούσε τους κλήρους και τις ιδιοκτησίες τους σε «*αποστράτους οπλίτες, υπαξιωματικούς και αξιωματικούς της χωροφυλακής και του στρατού, σε θύματα και ανάπηρους πολέμου*», σε όλους δηλαδή τους χαφιέδες και τους δοσίλογους, τους συνεργάτες των Γερμανών.

Μ' αυτό τον τρόπο κατάφερε η ελλ. αστική τάξη και εξόντωσε μια ισχυρή σλαβομακεδονική μειονότητα και ταυτόχρονα με τον εποικισμό που έκανε προσπάθησε να αλλοιώσει και την ταξική και πολιτική φυσιογνωμία τους.

Συνεχιστής αυτής της πολιτικής είναι ο Α.Π., που πατώντας σήμερα πάνω στο φασιστικό νομο του Παπάγου, αποδεικνύεται γνήσιος συνεχιστής όλων των προκατόχων του σωβινιστών πολιτικών. Είναι αυτός σήμερα που έχει αναλάβει τη σκυτάλη κάθε μορφής σωβινισμού, τυχοδιωκτισμού, και αντίδρασης. Αυτός προσπαθεί να ξαναπολιάσει τον ελληνικό λαό με το δηλητήριο του μεγαλοιδεατισμού, που εμφανίστηκε ταυτόχρονα με την ίδρυση του ελληνικού κράτους. Αυτού του είδους ο σωβινισμός αποτελείται όπως έλεγε και το ΚΚΕ το '53, από αντιιστορικές και αντιεπιστημονικές θέσεις. - *Έχουμε να κάνουμε με μια ιδεολογία που για κέντρο γνώσιμά της έχει τον τυχοδιωκτισμό. Ιδεολογία που κάτω απ' τη μεγαλόστομη εθνικιστική φράση, κάλυπτει την εξαπάτηση, την αποπλάνηση, το ξεπούλημα στους ξένους και τον αφανισμό ενός λαού*».

Το παλιό ΚΚΕ διεξήγαγε αστοματητα και πρωτοπόρα την πάλη ενάντια στον σωβινισμό και την Μεγάλη ιδέα. Είχε επίσης πρωτοπόρα διατυπώσει θέση για τις εθνικές μειονότητες στο σοσιαλιστικό πρόγραμμά του: *Στα πλαίσια του λαϊκού κράτους οι εθνικές μειονότητες θάχουν πλήρη αυτονομία. Η γλώσσα και η αδελφική συμβίωση των λαών θάναι βάση απ' τα θεμέλια ύπαρξης κι ανάπτυξης για το λαϊκό κράτος. Στο λαϊκό κράτος θα ισχύει πλήρης εθνική, φυλετική, θρησκευτική, γλωσσική κλπ. ισότητα*» (Σχ. Προγραμματος, 4η ολομέλεια 1953).

Φυσικά το σημερινό ψευτοΚΚΕ, αποδεικνύοντας για μιά ακόμα φορά τη διαφορετική ιδεολογική του προέλευση από το παλιό ΚΚΕ, όχι μόνο δεν ενοχλείται από την μαυρη πολιτική του Α.Π. αλλά την υποβάλλει κιολας, εξυπηρετώντας έτσι θανμάσια τα συμφέροντα των πατρώνων του.

Αυτή είναι λοιπόν η πολιτική «αρχων» του Α.Π. και της κλικας του στα εθνικα και εσωτερικα ζητηματα. Αυτός ο εμπνευστής του κινήματος των ΕΞι για την «ειρήνη-παγκόσμια, δεν κανει την παραμικρή προσπαθεια για την ειρήνη στην περιοχή του και στη χώρα του. Κόπτεται ότι υπερασπίζεται την εθνικη μας αξιοπρέπεια απ' τους Τούρκους, την ωρα που την προσφέρει δώρο στους Ρώσους. Οδηγεί τη χώρα σε μια νέα περιπέτεια, που δεν θα εχει προηγούμενο.

Δίπλα του συμπαρατάσσονται πρόθυμα παληοί και νέοι σωβινιστες, τυχοδιωκτες και ξενοδουλοι. Η παληα δεξιά (Ν.Δ.) του παρεχει την απολυτη συμπαράσταση της.

Φίλοι αναγνώστες της «Ν.Α.».

Σας καλούμε να δυναμώσετε τη φωνή των κομμουνιστών.

Για ενισχύσεις στείλτε στη διεύθυνση: Διονύσης Βόγλης, Βερανζέρου 55 - Αθήνα, τηλ. 5241058.

ΚΑΙ Η ΓΣΕΕ ΣΤΟ ΚΟΛΠΟ ΜΕ ΤΙΣ ΣΤΑΣΕΙΣ

Η εργατική τάξη και όλοι οι εργαζόμενοι γύρισαν την πλάτη στην ψευτο - απεργία, 4ωρη στάση των κρατικών υπαλλήλων της ΓΣΕΕ, την Δευτέρα 16 Ιουνη.

Σε μια προσπάθεια να ξεφύγουν από την απομόνωση, οι εργατοπατέρες του Ραντόπουλου, αποφάσισαν αυτή τη στάση με αίτημα τα επιτοκια για τα στεγαστικά δάνεια της εργατικής εστίας. Την στιγμή που ο εργαζόμενος λαός στενάζει κάτω από το βάρος της δισβάστακτης οτώχιας, που επέβαλε με την εισοδηματική πολιτική η κυβερνηση, την στιγμή που το ζήτημα των αυξήσεων αποχτα πρωταρχική σημασια για την ίδια την επιβίωση, η αντεργατική κλικα της ΓΣΕΕ προκαλεί με τα... επιτόκια. Ταυτόχρονα τρέχει να δηλώσει για να μην παραξηγηθεί κιόλας, πως «*έχει δεχθεί την εισοδηματική πολιτική της κυβέρνησης*».

Όμως το ζήτημα δεν είναι μόνο αυτό. Ειναι πως αυτή τη κοροϊδια, προσπάθησαν να την κάνουν πιο αποδοτική οι άλλοι εργατοπατέρες, οι νεοδεξιοι της ΕΣΑΚ και του ΑΕΜ. Και ανάμεσα σ' αυτούς η ΣΣΕΚ.

Έτσι μέσα από τα εργατικα Κέντρα και τις Ομοσπονδιες που ελεγχουν, αλλα και από την Συντονιστικη Επιτροπη που εχουν στιάξει, κάλεσαν και αυτοι, τρεχοντας την τελευταία στιγμη πισω από τον Ραντόπουλο, σ' αυτή την κοροϊδία. «*Να πάρουμε τον αγώνα από τα χέρια της ΓΣΕΕ*» είπαν. Μα ποιόν αγώνα; Το μόνο που εκαναν ήταν μια οιλότιμη προσπάθεια από τη μερια τους, για να σηκώσουν το κύρος (!) της ΓΣΕΕ. Ίσως τους χρειάζεται αν πρόκειται να ξαναμπούν μέσα στη ΓΣΕΕ.

Πέρα ομως απ' αυτό, διαμορφώθηκε στην πράξη ένα μαύρο εργατοπατεριστικο μέτωπο που στόχευε στον αποπροσανατολισμό του εργατικου κινηματος. Γι' αυτο γνωρισαν και αυτοι την απομόνωση από τους εργαζόμενους, που στην συντριπτική τους πλειοψηφια αγνόησαν τους ανοιχτοίς και κρυφούς απεργοσπάστες.

Την Πεμπτη 17 Ιούνη, το Εργατικό Κέντρο Αθήνας διοργανώνει συγκέντρωση στην Ομόνοια. Αφού για ένα ολόκληρο διάστημα μηνών, η ΕΣΑΚ «ξέχασε» και αυτές ακόμα τις 24ωρες και τις στασεις - κοροϊδια, προχωράει σημερα σ' αυτή την συγκεντρωση για να καταγγείλει όπως λέει τις απολύσεις στις προβληματικες και την εισοδηματική πολιτική.

Όλοι οι εργαζόμενοι και ενώ φτάνουμε στο τέλος του Ιουνη, γνωρίζουμε καλά πως ο αγώνας για την ανατροπή της εισοδηματικής πολιτικής ξεπουλήθηκε ανοιχτά από τους διοργανωτές αυτης της συγκέντρωσης. Πως τη στιγμή που καταπατιώνται με το πιο φασιστικό τρόπο τα συνδικαλιστικά δικαιώματα στην απεργία της Ολυμπιακής, οι εργατοπατέρες του ΕΚΑ και της ΕΣΑΚ, όχι μόνο δεν κανουν την παραμικρή κινητοποιηση γι' αυτό, αλλα αποφασιζουν ακόμα να το βάλουν εστω και για τα μάτια, στην συγκέντρωση της Πεμπτης.

Μια τέτοια συγκέντρωση τίποτα δεν ερχεται να προσφέρει στο εργατικό κινημα, αλλά αντίθετα το υπονομεύει. Το μόνο που κάνει, και γι' αυτό άλλωστε γίνεται, είναι να δημαγωγήσει και να ετοιμασει υπήφους για τις δημοτικές εκλογές.

Σε μια τέτοια κατεύθυνση και πριν τις καλοκαιρινές διακοπες θα εχουμε «ένταση» τετοιων κινητοποιησεων και από την ΕΣΑΚ και από την ΓΣΕΕ η ακόμα και σε ενότητα, όπως στην ΠΟΕΜ που ενω υπαρχει ζήτημα υπογραφής Συλλογικής Σύμβασης, και ενώ η ανεργία και τα χαμηλά μεροκάματα μαστίζουν τον κλάδο, οι νεοδεξιοι εργατοπατέρες των ΕΣΑΚ - ΠΑΣΚΕ κάνουν απεργία για σύνταξη στα 58 χρόνια.

Πίσω από τις δημοτικές εκλογές

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 1

συγκρότηση ιδιαίτερα την δεύτερη Κυριακή του μπλοκ ΠΑΣΟΚ - «Κ-Κεξ - «Κ»Κεσ.

Αλλά και από την άλλη το ζητημα των βουλευτικών εκλογών, που βάζει, δίνει μια θαυμάσια ευκαιρεια στον Παπανδρέου για το ανοιγμα μιας νέας μακριάς προεκλογικής περιοδου, που θα του έδινε μια ανεση χρόνου στις κινήσεις του με τον Αμερικάνους.

● Το «Κ»Κεσ, κατω απο την κυριαρχια της φιλορωσικης φρεξιας του Κύρκου, παιζει ένα ιδιαιτερο ρόλο σ' αυτές τις δημοτικες εκλογές. Την γέφυρα (και αυτό για τα μάτια) ανάμεσα στην Παπαντρεικη κλίκα και το «Κ»Κεξ.

Ενώ η αντιδραστική αυτη φρεξια αναπτύσσει ολόπλευρες σχεσεις με τον Φλωρακη, σχεσεις που εφτασαν στο σημειο, για πρώτη φορα, να δωσει συνεντευξη ο Κωνσταλάκης στον φυτο - Ριζοσπάστη, φαίνεται να εχει αντιθέσεις για την ένταξή της στο «μέτωπο της αριστερας».

Και αυτοπάνω σε δυο ζητηματα: α) στον αντι - ΠΑΣΟΚ χαρακτήρα του και β) στο «καπέλλο» του «Κ-Κεξ.

Στο πρώτο ζήτημα, ακριβώς για να μην κοπούν οι γέφυρες με την παπαντρεικη φραξια και στο δευτερο ζήτημα γιατί δεν θελει να χασει εδαφος από τους μπανιακους.

Ομως παρά του ότι το «Κ-Κεξ πρέπει να φαινεται αντιΠΑΣΟΚικό στις μάζες, για να κρατάει τις αντιδράσεις των εργαζομένων στα πλαίσια της νεας δεξιάς, δεν ειναι αυτό που αποκλείει, το αντιθετο μαλιστα, επιδιωκει την ενοτητα με το ΠΑΣΟΚ, για την ακριβεια, με ένα μέρος της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ, όπως είπε ο Φλωράκης στο Πολαι ντε Σπόρ του Πειραιά, στην τελευταία του ομιλία.

Πέρα ομως απ' αυτα, στο κεντρικό ζήτημα, την καθιέρωση της απλής αναλογικής, το νέο δεξιό μπλοκ (Φλωράκης - Παπαντρέου - Κύρκος) κινειται ενιαία, ο καθένας από το δικό του πόστο. Και αυτό το ζήτημα το «Κ»Κεσ του Κύρκου, το βάλε πρωτο, σαν όρο για την «συνεργασια» με το ΠΑΣΟΚ.

Απέναντι σ' αυτη την κατάσταση, η ΟΑΚΚΕ καλεί **κάθε δημοκρατική δύναμη να αντισταθεί** στην επιθεση του σοσιαλιμπεριαλισμού, στο μέτωπο της «αριστερας». Να αρνηθεί την ενταξή της, όσο μικρή και αν ειναι, σ' αυτο το νεοδεξιο μέτωπο.

Ενάντια στην πόλωση, που δημιουργούν οι νεοδεξιοι και η Ν.Δ., οι δημοκρατικες και λαικες δυνάμεις να μειωνουν όρθιες και να προτάξουν τα λαικά συμφέροντα.

Η ΟΑΚΚΕ σ' αυτές τις δημοτικές εκλογες θα κινηθεί πλατειά για την αποκάλυψη και το χτύπημα των δυο αντιδραστικων μπλόκ. Ταυτόχρονα σε μια περιοδο όπου οι εργαζόμενοι υποφέρουν από την πολιτική της πείνας και της εξαθλιωσης, όπου συγκοπμένα λαικά προβλήματα απαιτουν άμεσες λύσεις, όπου χτυπιουνται με τον πιο βάρβαρο και φασιστικό τρόπο κατακτημένα συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιωματα, η προβολή των λαικων αιτημάτων και μέσα απ' αυτές τις δημοτικές εκλογές, αποχτά μια ιδιαιτερα ξεχωριστή σημασία.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΙΟ ΥΠΟΥΛΟΥ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΥ

ή πώς κατεδαφίζονται οι αρχές

• Ανοιχτή άρνηση της θεωρίας των τριών κόσμων και εγκατάλειψη της Σκέψης Μάο Τσε Τούνγκ

Στην ιδρυτική διακήρυξη της ΟΑΚΚΕ στο κεφάλαιο για το μ-λ. κίνημα γράφεται.

«Στεκόμαστε αντίθετοι και σε εκείνες τις απόψεις που αρνούνται την προσφορά του νεότερου μ-λ κινήματος, που ειρωνεύονται την ιδεολογική πάλη που δόθηκε και θα δίνεται για καιρό **ακόμα στις γραμμές του, που στην πραγματικότητα αδυνατούν να δουν, ότι ένα νέο ΚΚΕ θα είναι αποτέλεσμα του παρατεταμένου ιδεολογικού αγώνα ανάμεσα** *στα πιο αντιπροσωπευτικά, οσοδήποτε και αν είναι μειοψηφία από πολιτική άποψη, ιδεολογικά ρεύματα, που αναφέρονται στον μαρξισμό - λενινισμό».*

Στα πλαίσια αυτής της θέσης μας κινείται η ιδεολογικοπολιτική πάλη, που έχει ξεκινήσει η ΟΑΚΚΕ ενάντια στον οππορτουνισμό, που αναφέρεται στον μαρξισμό - λενινισμό, με μια σειρά από άρθρα σε γενικά ιδεολογικο - πολιτικά ή και επί μέρους ζητήματα. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο επιμένουμε ιδιαίτερα στην πάλη με εκείνο το οππορτουνιστικό ρεύμα που εκφράζεται από το λεγόμενο ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ.

Στην πραγματικότητα ενώ η ηγετική κλίκα αυτής της ομάδας είναι μια τριανδρία αντιδραστικών τραμπούκων που απομονώνεται σήμερα ακόμα και από τους πρώην εταίρους της «κομμουνιστικής αριστεράς», δεν παύει να είναι πηγή μιας ωρισμένης οππορτουνιστικής ιδεολογίας και πρακτικής που λειτουργεί ακόμα μέσα στο επαναστατικό κίνημα.

Για να τσακιστεί αυτή η κλίκα δεν φτάνει να καταγγελθεί ο τραμπούκικος ρόλος της, δηλαδή η διαρρηκτική της δραστηριότητα ενάντια στην ΟΑΚΚΕ, αλλά, κι αυτό μάλιστα έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία, πρέπει να καταγγελθεί η ιδεολογικοπολιτική της πλατφόρμα και πρακτική.

Αναφερόμενοι στους οππορτουνιστές στο 1 φύλλο της «Ν.Α.» ε-γραμε γράνει:

«Αυτού του είδους ο οππορτουνισμός, (δηλαδή της ΚΕ του πρώην ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ), είναι ο πιο «οππορτουνιστικός που υπάρχει, ο πιο ύπουλος, γλοιώδης και υποκριτικός».

Αυτή η διαπίστωσή μας πριν ένα χρόνο περίπου εξακολουθεί να είναι επίκαιρη. Και μάλιστα περισσότερο απο κάθε άλλη φορά.

Σήμερα οι διαρρήχτες υψώνουν για μια ακόμη φορά την κάλπικη σημαία του «ενωτισμού» μετά την διάσπαση στην οποία υποχρέωσαν το κόμμα τους το καλοκαίρι του '85. Προσπαθούν τώρα να αναβαπτισθούν και να βγούν από το τραγικό όσο και γέλοιο τους αδιέξοδο, διαφημίζοντας σε όλους τους τόνους την «ενότητα» τους με την ΟΕΚΟ σαν μία ενότητα δήθεν ξεχωριστών μ-λ οργανώσεων.

Πρόκειται για μια ακομα από τις απάτες αυτες της αδίσταχτης κλίκας.

Δεν καταπιανόμαστε σ' αυτό το άρθρο με μια συστηματική κριτική της ΟΕΚΟ για την στάση της σ' όλη αυτήν την ιστορία. Απέναντί της έχουμε ηδη κάνει μια πολύ συντομη τοποθετηση με την ευκαιρια μιας συναντησης που είχαμε πριν λίγους μήνες με εκπροσωπους της. Είχαμε τότε εχτιμήσει σαν θετικό χαραχτήρα της ΟΕΚΟ και είχαμε μείνει σύμφωνοι να συνεχίσουμε τις συζητήσεις σε όλα τα μεγάλα ιδεολογικο - πολιτικά ζητηματα ώστε να ολοκληρωθεί η αλληλογνωριμία μας (Ν.Α. αρ. φύλλου 16).

Αυτές οι συζητήσεις δεν συνεχίστηκαν ποτέ με ευθύνη των εκπροσώπων της ΟΕΚΟ, που πρόθυμα δέχτηκαν τα ραντεβού των συναντήσεων, χωρίς όμως να έρχονται σ' αυτές επικαλούμενοι κάθε φορα τεχνικούς λόγους, μέχρι του μαθαμε για την ενότητά τους με τους διαρρήχτες μέσα από τις στήλες της εφημερίδας των τελευταίων.

Ανεξάρτητα όμως από τη στάση και το χαραχτήρα της ΟΕΚΟ, ένα είναι βέβαιο ότι δεν προκειται για ενότητα δύο οργανώσεων.

Η ΟΕΚΟ δεν είναι μια οργάνωση τουλάχιστον με τη σημασία που δίνουν οι μαρξιστές σ' αυτό τον όρο. Είναι μια συντονιστική επιτροπή μερικών ομάδων και ατόμων που αποχώρησαν από το ψευτο - ΚΚΕ. Πρόκειται για μια χαλαρή, αμορφη και πολύ περιωρισμένη αριθμητικά συγκρότηση σε ένα σύνολο που δεν έχει καταχτήσει μια σημαντική ιδεολογικοπολιτική ομογένεια, σύμφωνα με τα ίδια τα λεγόμενα των εκπροσώπων της.

Το κυριώτερο όμως δεν είναι αυτό. Πρόκειται για το ότι η ΟΕΚΟ δεν προώθησε καν την αυτόνομη πολιτική της παρουσία μέσα στο λαό. Εξ' αρχής λειτούργησε και εκφράστηκε μέσα από την εφημερίδα και τις προκηρύξεις των διαρρηχτων.

δεν έβγαλε καν προγραμματικές θέσεις και καταστατικό, παρά μόνο τις min θέσεις ενότητας. Στελέχη της έγραψαν κείμενα ενδιαφέροντα, που μας έδωσαν, όμως αυτά ήταν εσωτερικού χαρακτήρα και δεν πρόκειται για κομματικά κείμενα που δεσμεύουν τα μέλη της.

Στην ουσία έχουμε να κάνουμε με μια προσχώρηση ατομων και ομάδων σε μια οργάνωση, όπως είναι το αυτοαποκαλούμενο ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ.

Εννοείται ότι οι διαρρήχτες δεν έχουν κανένα πρόβλημα να ανακηρύξουν την εφημερίδα τους κοινή εφημερίδα δύο οργανώσεων και να προχωρησουν, με το συνηθισμένο τους πραξικοπηματικό στύλ, σε χρόνο ρεκόρ στην «ελπιδοφόρα τους ενότητα».

Είμαστε της άποψης ότι τα μέλη της ΟΕΚΟ δεν πρέπει να χρεωθούν με τις αμαρτίες των ξεσκολισμένων οππορτουνιστων στους οποιους προσχωρούν. Δεν ξεχνάμε δηλαδή, ότι αυτοί είναι δραπέτες του πιο σάπιου πολιτικού μηχανισμού που υπάρχει σ' αυτή τη χώρα, του ψευτο-ΚΚΕ.

Το ότι βγήκαν όμως από ένα βόρβορο δεν τους διαφυλαξε απο το να μη πεσουν σύντομα σ' ένα βάλτο, παρ' όλες μας τις προειδοποιησεις.

Ετσι, ενώ μπορούμε να καταλάβουμε ότι ο βάλτος μπορεί να αναδειχθεί ευνοϊές σε σχέση με το βόρβορο, δεν είμαστε διατεθειμένοι ούτε η εργατική τάξη είναι, να μεταχειριστούμε σαν άσπιλους εκεινους, που από αγνοια ή αδυναμία παίζουνε με τις λάσπες. Αυτό είναι το καλλίτερο και για τους ίδιους και για το επαναστατικό κίνημα γενικότερα.

Ας μιλήσουμε λοιπόν για τις λασπες, τις θεσεις δηλαδη που προετοιμάζουν στο νέο τους συνέδριο οι διαρρηχτες.

Πραγματικά βρίσκεται κανείς σε αμηχανία επιλογής. Δεν ξέρει από που να αρχίσει.

Υποθέτοι με ότι όπως συνηθως, ετσι και τωρα, αυτοι οι κύριοι, αφοι θα παραχωρησαν στους μοισαιρηδες κάποιες θέσεις στο Π. Γ. θα μοιράσανε τα θέματα του συνεδριου σε ξεχωριστούς συγγραφείς, φροντίζοντας όμως, έτσι ώστε, αντιθετα από το πρόγραμμα και τα ιδεολογικά (που είναι τζάμπα λόγια σε μια τέτοια οργανωση «αρχών») η πολιτικη γραμμή και η «θεωρία της ενότητας των μ-λ» να μείνουν στα χέρια της κλίκας, που από πολιτική άποψη, εξακολουθεί παρά τις αντιθέσεις της, να έχει εκφραστή τον άσσο της ιντριγκας Παπαδόπουλο.

Σ' αυτά τα ζητηματα δίνει η κλίκα την πάλη της και εδώ θα επιμείνουμε κι εμείς κατ' αρχήν δίχως να παραλείψουμε να αναφερθούμε και στα «παρακατιανά» στη συνέχεια.

Ας αρχίσουμε από την «πολιτική κατάσταση» που θα φωτισει καλλιτερα τις κομπινες της κλικας στο ζητημα της «ενότητας των μ-λ».

ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΑ ΤΟ ΕΝΑ ΠΑΝΩ ΑΠ' Τ' ΑΛΛΟ

Οπως και στο «ενωτικο» συνεδριο του ΕΚΚΕ -ΜΑΚΚΕ, ετσι και δω, η ενότητα επιδιωκεται με την παράθεση των δυο αντίθετων θεσεων. Αυτοί τοι είδους ο οππορτουνισμός, που προπαγανδίζει την ενότητα δίχως αρχες, στη θεωρια προωθει τον εκλεχτικισμό, που συνισταται στο να υποστηριζει κανεις κάτι από μια θέση και κάτι από την αντιθετή της. Στην πραγματικότητα πισω από κάθε εκλεχτικισμό κρύβεται η εκλογή της μιας γραμμής. Και το ένα και το άλλο δηλαδή, αλλά πιο πολυ το ένα και λιγωτερο το άλλο. Εδώ αυτό γινεται συνειδητά. Ο πονηρός Παπαδόπουλος είναι ειδικός σ' αυτή την απάτη, όσο δύσκολη και νάχει γίνει αυτή η δουλειά.

Γιατί δέστε το καθήκον του. Ειναι υποχρεωμένος να «ενώνει» τους τρεις οππορτουνισμούς που υπαρχουν ηδη μέσα στο δήθεν ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ (όπως γράφουμε στο γράμμα της 14.5.85), να εξαπατάει ότι τίμιο υπάρχει στη βάση του και να δώσει κάποιες ικανοποιησεις στον από μηχανής θεό, την ΟΕΚΟ. Κάνοντας όλα αυτα, σαν καλος οππορτουνιστης που ειναι, πρέπει να κανει και ένα ακόμα βήμα προς τα πισω, ένα βήμα προς την αντιδραση.

Η πολιτική αυτή απόφαση πραγματικά σημαίνει την ανοιχτή συμπαράταξη πια, σε παγκόσμιο επιπεδο με τις θέσεις των απανταχοι φιλοσοσιαλιμπεριαλιστικών πολιτικών ρευμάτων. Πρόκειται για θέσεις που θα ήταν αδιανόητες σε κάθε μέλος του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ εδώ και δύο χρόνια, για θέσεις που ξεσκεπάζουν ανοιχτα αυτή την αντιδραστική κλικα.

Πυρήνας τους είναι οι ακόλουθες διατυπώσεις.

«Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός εφαρμόζει σήμερα μία γενική επιθετική πολιτική και ο,τι ιδιαίτερα τις σχέσεις του με τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό, απορριπτοντας κάθε πρόταση προσωρινού συμβιβασμού μαζί του (άρνηση εγκατάλειψης του πολέμου των αστρων, των πυρηνικών δοκιμών, της συμφωνίας SALT-II κλπ.) Επιδίωξη του είναι να μην επιτρέψει στο σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό να ξεπεράσει τα κρίσιμα εσωτερικά προβλήματα, που αντιμετωπίζει, αντίθετα να τα οξύνει ακόμα περισσότερο μ' αυτην την πολιτική»

Και παρακάτω.

«Σ' αυτές τις συνθήκες πρόβαλε σαν πρωταρχικό ζήτημα για τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό, η προσπάθεια για το ξεπέρασμα της οικονομικής και πολιτικής κρίσης, η εσωτερική ανασυγκρότηση των δυνάμεών του, η αποκατάσταση της κοινωνικής συνοχής και η διαμόρφωση μιας ενιαίας εσωτερικής και παγκόσμιας κοινής γνώμης, στοιχεία απαραίτητα που θα του εξασφαλίζαν τις προϋποθέσεις για να αντιμετωπίσει τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και να ξεκινήσει στη συνέχεια μια νέα σε βάθος επίθεση. Αυτή η πολιτική υιοθετείται σήμερα από τη νέα ηγεσία του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού, που επικράτησε στην κομματική και κρατική εξουσία, ύστερα από την σκληρή αντιπαράθεση με τις δυνάμεις που υποστήριζαν την Μπρεζνιεφική γραμμή. Η επικράτηση του Γκορμπατσόφ ήταν αποτέλεσμα των οικονομικών αδιεξόδων του ιδιόμορφου κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού και η απαρχή σοβαρών οικονομικών μεταρρυθμίσεων, σε μια κατεύθυνση αποκατάστασης των κλασσικών νόμων της καπιταλιστικής αγοράς. Η νέα ηγεσία του σοβιετικού σοσιαλισμού έχει εξαπολύσει μια θεαματική επίθεση «ειρήνης» στην προσπάθεια της να κερδίσει τον πολύτιμο χρόνο που χρειάζεται για να πετύχει την εσωτερική ανασυγκρότηση του δυναμικού της, να ξεπεράσει την οικονομική της κρίση και να σταθεροποιήσει τις θέσεις που κέρδισε το προηγούμενο διάστημα».

Μπορεί να θυμώσει στ' αλήθεια και ο πιο φανατικός ρωσόδουλος μ' αυτες τις θέσεις; Μα αυτες ειναι το κοινοτυπο της γκορμπατσοφικής προπαγάνδας.

Ο Γκορμπατσόφ ειναι ένας έξυπνος άνθρωπος. Δεν θέλει να πείσει την ανθρωπότητα σώνει και καλά στο ότι η Ρωσία ειναι σοσιαλιστική, στο ότι ο σοσιαλισμος ειναι ανωτερος από τον καπιταλισμό, στο ότι η Ρωσία *δεν έχει οικονομική και πολιτική κρίση, στο ότι δεν επιδιώκει να σταθεροποιήσει* (όπως γράφουν παραπάνω οι οππορτουνιστές) *τις θέσεις του στην παγκόσμια σκηνή* ή στο ότι καλά εκανε η Ρωσία και μπηκε στο Αφγανιστάν.

ΕΝΑ θέλει ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ Ο Γκορμπατσόφ. ΕΝΑΣ ειναι ο κεντρικός στόχος του. Σ' ΕΝΑ καρφι χτυπάνε ΟΛΑ τα σοφίσματα της προπαγάνδας του. Ο ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΣΗΜΕΡΑ ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ, ΟΠΩΣ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΑΜΥΝΑ.

Αυτή ειναι η minimum διεθνής πλατφόρμα του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Σ' αυτην αυτοι οι ελεεινοι αποστάτες, ειναι μέσα. Αυτοι ακουσαν τη φωνή Γκορμπατσόφ όπως τους συμβούλευσε η ΑΚΕΠ. Η ΑΚΕΠ, δηλαδή ο Στουκάλιν, δεν μιλάει για σοσιαλιστική Ρωσία στις αφισες της. Ένα λέει: Ότι η Ρωσία θέλει ειρήνη.

Σε ποιον απευθύνεται σήμερα κυρια η φωνή Γκορμπατσόφ; Στους ευρωπαϊκούς λαούς. Τι προσπαθεί να προωθήσει στη συνείδησή τους; Τον υφεσιασμό απέναντι στην ΕΣΣΔ. Τον καθησυχασμό απέναντι στον νέο Χίτλερ που ετοιμάζει την επίθεση του στην Ευρώπη, που ετοιμάζει μεθοδικά τον μεγαλύτερο πόλεμο που γνώρισε η ανθρωποτητα. Δεν θέλει ο Γκορμπατσόφ να πείσει για την ανωτερότητα της κοινωνίας του. Αυτό το παιχνίδι έχει χαθεί προ πολλού. Αυτό βρισκει απήχηση σε λιγους ηλιθιους στην Ελλάδα και σε ελάχιστους στην Ευρώπη. Αντίθετα οι υφεσιακοί της Ευρώπης, ιδιαίτερα οι φράξιες της αστικής τάξης, που εκφράζονται από τα σοσιαλδημοκρατικα κόμματα ταλαντεύονται στο μοναδικό ζητημα, αν η Ρωσια θέλει σημερα ή οχι τον Πόλεμο.

Σ' αυτους απευθυνεται ο Γκορμπατσόφ με χίλιους τόνους καθημερινα και σαν σλόγκαν, με τα μεγάφωνα του 27 Συνέδριου το φοβερό του επιχείρημα ότι η Ρωσία θέλει σήμερα να λύσει τα εσωτερικά της προβλήματα, ιδιαίτερα τα οικονομικά και δεν εχει καιρό, λεφτά και διάθεση για πολεμικες περιπετειες. Αυτα επαναλαμβάνουν δουλικα οι διαρρηχτες.

Η φτωχή τους οππορτουνιστική θεωρια λέει: Εσωτερική κρίση του σοσιαλιμπεριαλισμού ισον ειρηνη. Μα αντίθετα η εσωτερική κρίση του σοσιαλιμπεριαλισμού ξεπερνιέται ΜΟΝΟ ΜΕ ΠΟΛΕΜΟ. Παράλληλα και αντιστροφα η σημερινη Ρωσια ειναι υποχρεωμένη σε εσωτερική κρίση επειδή έχει φτιάξει μία *πολεμική οικονομία*. Αυτά τα ειχαν ξεκαθαρισει οι σύντροφοι μας τον Κ. Κ. Κίνας, όταν ήταν επαναστατικό κάτω από την καθοδηγηση του Μαο τσε Τουνγκ, κι ολας απο τα 1975, και οι οππορτουνιστές που γραφουν αυτές τις επαισχυντες γραμμες τα ξέρουν πολύ καλα και τάχουν προπαγανδίσει στο παρελθόν.

Να τι έγραφε το ιστορικό κειμενο της Λαικής Ημερησιας για τη θεωρία των 3 κόσμων.

«Επειδή μιλώντας συγκριτικά η σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός ειναι κατώτερος στην οικονομική ισχύ, πρέπει να στηρίζεται κύρια στην στρατιωτική του δύναμη... Γι' αυτο επιδίδεται με περιεχόμενο τρόπο στην αύξηση των όπλων και στις πολεμικες προετοιμασιες σε μια προσπάθεια να αποκτήσει στρατιωτική ανωτερότητα ετσι ώστε να μπορέσει να αρπαξει τις πηγες, τον πλούτο και την εργατική δύναμη των άλλων χωρών για να ενισχυρωθεί την οικονομική της κατωτερότητα. Αυτο ειναι το χιλιοπατημενο μονοπατι που διάβηκαν η τσαρική Ρωσία και η Φασιστική Γερμανία, η Ιταλία και η Ιαπωνία στο παρελθόν».

Τι άλλαξε από τότε που γράφτηκαν αυτές οι γραμμες; Πώς περισσαμε από τον «επιθετιστη» Μπρεζνιεφ στον «ειρηνόφιλο» Γκορμπατσοφ.

Τίποτα σημαντικό δεν άλλαξε τώρα από το κέρδισμα ορίστικα της Ν. Γεμένης, την επικράτηση φιλορώσικων δυνάμεων στο Σουδάν, το δυνάμωμα της κυριαρχίας του σ/μπεριαλισμού στο Λίβανο, την παραπερα εξαρτηση της Νικαράγουας, τις φιλορώσικες κινησεις του Ζιμπάμπουε, για να μη μιλήσουμε για την σχετική σταθεροποιηση των θέσεων του σ.ιμπεριαλισμού στην Πολωνία, ή την προσέγγιση αραβικών χωρών, όπως τα εμιρατα, η Ιορδανία, το Ιράκ και Ιράν περισσοτερο προς την Μόσχα.

Τίποτα το σημαντικό πέρα απο το ότι ο αντιπαλος του, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, δοκιμάζει όλο και πιο έντονα προβλήματα στις σχέσεις του με την Ευρωπη, με τις χωρες της Κεντρικης Αμερικης, ενω χάνει σ' ένα βαθμό θέσεις στις Φιλιππινες, στον αραβικό κοσμο, στην Ν. Αφρικη καθώς και σ' όλα εκεινα τα σημεία του κόσμου, όπου κερδίζει ο αντιπαλος του. Ακόμα και η επιδρομή στη Λιβυη ειναι αποτελεσμα περισσοτερο πιανικου του μπροστά στα υπόκωφα και βαθεια χτυπήματα που δέχεται από τον αντιπαλο του, παρα εκδήλωση πραγματικής δύναμης.

Όχι! Ούτε η γενική τάση, ούτε η επι μέρους εχει αλλάξει σ' ότι αφορα την σχέση των υπερδυνάμεων. Η θεωρία των τριών κόσμων ειναι σωστή:

«Από τις δύο ιμπεριαλιστικες υπερδυνάμεις η ΕΣΣΔ ειναι η πιο άγρια, η πιο ριψοκίνδυνη, η πιο ύπουλη και η πιο επικίνδυνη πηγή του παγκόσμιου πολέμου».

Αυτό που οι οππορτουνιστές διακρίνουν σαν γενική σήμερα επίθεση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμου, δεν ειναι παρα το δυνάμωμα της απόφασης του να κρατήσει τη λεία του απέναντι στην επίθεση του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού που θέλει να του την πάρει. Αυτό δεν σημαίνει καθόλου ότι η Αμερική ειναι μια αμυντική χωρα. Η Αμερική ειναι επίσης μια επιθετική χωρα απέναντι στους λαους και τις χωρες που καταπιέζει. Ούτε επίσης αυτό σημαινει ότι και η Αμερική δεν ειναι η μία, αν και λιγωτερο από ότι ο αντιπαλος της, πηγή ενός παγκόσμιου πολεμου.

Οι οροι επίθεση και αμυνα εφαρμόζονται σε σχέση με τη σημερινή κατάσταση στα πλαίσια του ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων και δεν κάνουν τη μία υπερδυναμη δίκαιη και την άλλη άδικη.

Να πως διατυπωνε το Κ.Κ.Κινας τη σχέση των υπερδυνάμεων στο Ιο συνέδριο του (το τελευταιο επαναστατικό).

«Ετσι η σημερινή κατάσταση στα πλαίσια του ανταγωνισμού τους ειναι, ότι οι σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές, ξεκίνησαν στη στρατηγική επίθεση, ενώ οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές βρίσκονται σε στρατηγική άμυνα».

Η μόνη πραγματική διαφορα της εποχής Γκορμπατσόφ από την εποχή Μπρέζνιεφ ειναι ότι η νέα ηγεσια εχει ιστορικά αναλάβει να διεκπεραιώσει τον πόλεμο. Ο Γκορμπατσόφ με την ομοβρόντια των «ειρηνόφιλων» προτάσεων του διασπαει και διαλυει πολιτικα τα μετωπα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ενθαρρύνοντας τις υφεσιακές αντιδράσεις στη Δύση. Η ιστορία διδάσκει ότι όποιος μιλάει πιο πολύ για ειρήνη κάνει τα πιο πολλά για τον πόλεμο.

Αυτα όλα τα ξέρουν καλά οι οππορτουνιστές. Γι' αυτο αναγκάζονται να ειναι ύπουλοι και εκλεχτικιστές. Αυτή ειναι η διαφορα τους από το ΚΚΕ (μ-λ) που εχει, εδώ και χρόνια, καθαρισει τη θέση του δίχως περιστροφές. Δεστε λοιπόν τους διαρρηχτες, πως προσπαθούν να συσκοτίσουν το ζήτημα με την υιοθέτηση σωτυμενικα και των αντίθετων θέσεων.

«Συμπερασματικά, η επιθετική πολιτική του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, όχι μόνο δεν προκειται να κλονισει τις θέσεις του σοβιετικου σοσιαλιμπεριαλισμου, αλλά αντίθετα βαθαινει τις αντιθέσεις μέσα στο δυτικό στρατόπεδο, τις οποίες αξιοποιεί στο έπακρο ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός με την «ειρηνόφιλη» πολιτική του, με σκοπό να ανασυντάξει τις δυνάμεις του και να περάσει στην αντεπίθεση».

Και προηγούμενα

«Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, από τα τέλη της δεκαετίας του 60... υπόστηκε σοβαρές στρατιωτικές και πολιτικές ήττες, έχασε ζωτικής σημασίας περιοχές, με αποτέλεσμα να αδυνατίσουν οι θέσεις του στην παγκόσμια σκηνή και να μεταβληθούν οι παγκόσμιοι συσχετισμοί δυνάμεων συ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4

ΚΑΤΩ Η ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 1

Αυτοί είναι οι λόγοι, που έχουν διαμορφώσει μια ψηλή αμοιβή τους στην διεθνή αγορά. Και γιατί τους ακριβώς τους λόγους, δεν έχουν κατ' αρχήν το δικαίωμα, παράσιτα και χαρτογιακάδες του κρατικού μηχανισμού, που παίρνουν τεράστια ποσά για να βάζουν σφραγίδες και υπογραφές, σαν τον Τζουμάκα και τον Παπαδημητρίου, να ρίχνουν τις ευθύνες για την κρίση της Ο.Α. σ' αυτούς.

Ο μέσος όρος των ακαθάριστων αποδοχών τους μέσα στο 1985 είναι 250.000 δρχ. μικτά κατά μήνα. Αν αφαιρέσουμε απ' αυτά, γύρω στις 50.000 δρχ. που είναι οι κρατήσεις για το ΙΚΑ και τα επικουρικά ταμεία, όπου είναι ασφαλισμένοι, **προκύπτει ένας μέσος μισθός γύρω στις 200.000 δρχ.** Αυτή είναι η πραγματικότητα, ενάντια στην συγχύση που σπέρνει το υπουργείο για μισθούς 500.000 και 700.000 δρχ.

Βέβαια υπάρχουν μεγάλες διαφορές μεταξύ τους. Έτσι ένας νέος πιλότος εμφανίζεται στην ονομαστική κατάσταση που δημοσίευσε η Ολυμπιακή, με συνολο ακαθάριστων αποδοχών για το 1985, 1.300.000 δρχ. κατά μέσο όρο. **Δηλαδή γύρω στις 98.000 μικτά τον μήνα.** Και αυτοί αποτελούν γύρω στο 15% του συνολικού αριθμού των πιλότων. Μήπως και αυτοί είναι προνομιούχοι σύμφωνα με τον Παπαδημητρίου; Από την άλλη πλευρά υπάρχουν βέβαια και οι παλιοί πιλότοι, οι οποίοι έχουν έναν υψηλό μισθό. Πάλι, σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία της Ολυμπιακής ένα 35% των πιλότων έχει μισθό κατά μέσο όρο, γύρω στις 330 χιλ. μικτά. Αυτή είναι η οικονομική κατάσταση των πιλότων.

ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Από το 1970, οι αυξήσεις στους μισθούς των πιλότων και των μηχανικών καθορίζονταν κάθε χρόνο σύμφωνα με την μέση ποσοστιαία αύξηση των αποδοχών των πιλότων και των μηχανικών των αεροπορικών εταιριών SWISSAIR, SABENA, KLM, ALITALIA, SAS και BOAC.

Φέτος η αύξηση αυτή καθορίστηκε στο 6%. Αυτό ήταν και το οικονομικό τους αίτημα. Παράλληλα στην υπογραφή της συμβάσης, διεκδίκησαν:

— 38 ώρες εργασία την εβδομάδα.
— 36 ώρες ανάπαυση στα υπερατλαντικά δρομολόγια.
— ασφάλεια πτήσεως στα 60 (Αναλογικά).
— Τήρηση του Κανονισμού Εργασίας και του Προγράμματος Πτήσεων μέσα στα νόμιμα πλαίσια κ.λ.π.

Η αύξηση 6% έχει έναν αμιγτικό χαρακτήρα, απέναντι σε έναν πληθωρισμό που στην Ελλάδα τρέχει με ρυθμό 20%. Εμείς υποστηρίζουμε αυτό το αίτημα, γιατί είναι μια αντίσταση στην κυβερνητική [illegible] να κατεβάσει [illegible] μισθούς και τα μεροκάματα.

Όμως ταυτόχρονα πιστεύουμε πως το αίτημα αυτό δεν θα έπρεπε να είναι για όλους τους μισθούς. Και αυτό γιατί οι διαφορές στους μισθούς είναι μεγάλες. Το 6% για τους μεγάλους μισθούς είναι μια μεγάλη αύξηση στις σημερινές συνθήκες οικονομικής κρίσης, ενώ στους μικρούς μισθούς, είναι μια μικρή αύξηση. Νομίζουμε πως μια κλιμακωτή αύξηση μεγαλύτερη στους μικρούς μισθούς και μικρότερη στους μεγάλους θα ήταν πιο σωστή και από την άποψη πως θα χτυπούσε την συκοφαντική επίθεση της κυβέρνησης και θα δημιουργούσε ευρύτερες συμπάθειες των εργαζομένων μαζών στον αγώνα των πιλότων.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Όμως σήμερα τα οικονομικά αιτήματα των απεργών έχουν περάσει στη δεύτερη σειρά. Το βασικό αίτημα των απεργών είναι το σταμάτημα των διώξεων, και η απελευθέρωση των κρατουμένων συναδέλφων τους. Και αυτό είναι το βασικό.

Η συνέχιση της απεργίας κόντρα στην φασιστική επιστράτευση ήταν μια μεγάλη υπόθεση για το εργατικό κίνημα. Από το αν τσακιστεί ή όχι αυτή η επιστράτευση θα κριθούν πολλά. Αυτή τη στιγμή οι

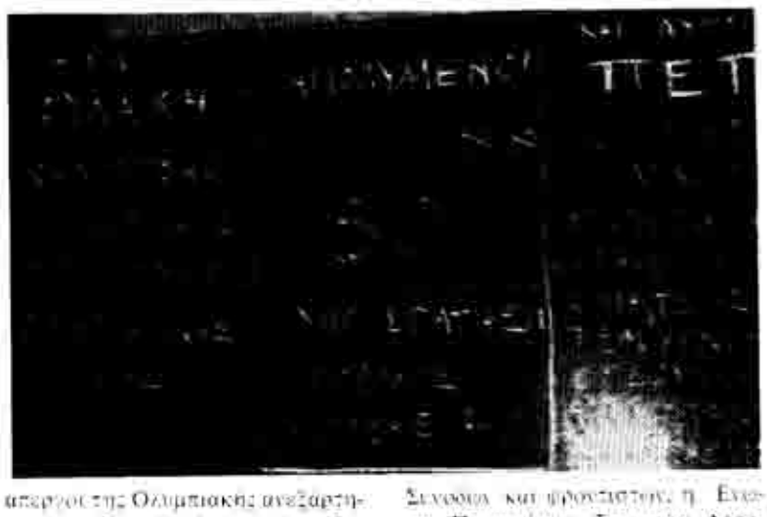

απεργοί της Ολυμπιακής ανεξαρτήτα και απ' αυτή σκόμα την συνειδησή τους, βρίσκονται στο πιο προχωρημένο στάδιο του απεργιακού αγώνα.

Η ΟΑΚΚΕ ενώνει την φωνή της με τους απεργούς και απαιτεί την άμεση αποφυλάκιση των απεργών. Απαιτεί την επαναπρόσληψη όλων των απολυθέντων και το άμεσο σταμάτημα των προσημειώσεων των περιουσιών των απεργών.

Η πραγματική αλαζονική στάση της κυβέρνησης με τη θέση της «παράδοσης άνευ όρων», μπορεί να τσακιστεί. Σε αυτή την κατεύθυνση, είναι απαραίτητη η αξιοποίηση κάθε συμπαράστασης.

Η Διεθνής Ομοσπονδία Εργατών Μεταφορών, έστειλε διαμαρτυρία στον αντιπρόεδρο της Λιβανέζικης ΜΕΑ και απειλεί με αποκλεισμό από τα διεθνή αεροδρόμια, αν δεν σταματήσει να στέλνει απεργοσπάστες στην Ελλάδα, ενώ εκατοντάδες στη χώρα μας τρεις εκπρόσωποι της Διεθνούς Ομοσπονδίας Πιλότων (IFALPA) για να δούν επιτόπου την κατάσταση και να αποφασίσουν για την λήψη μέτρων. Ταυτόχρονα ο πρόεδρος της Ένωσης Πιλότων Ευρώπης εστειλε τηλεγράφημα στην κυβέρνηση, στο οποίο δήλωνε την «ανησυχία του για τα μέτρα που έλαβε η ελληνική κυβέρνηση σε βάρος των Ελλήνων πιλότων».

Ακόμα και μια σειρά από σωματεία της Ολυμπιακής Αεροπορίας συμπαραστέκονται στους απεργούς, όπως: Η Ένωση Ιπταμένων Συνοδών και Φροντιστών, η Ένωση Πτυχιούχων Τεχνικών Αεροπλάνων Ολυμπιακής, Το Σωματείο Πιλήγων Αυτοκινήτων Ολυμπιακής Αεροπορίας, η Επαγγελματική Ένωση Αέρος Ελλάδος και η Ένωση Τεχνικών των Εναερίων Μεταφορών.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ «Κ»ΚΕ και Ν.Δ.

«Είναι λάθος του ΚΚΕ που στηρίζει τούτη την ώρα μια τέτοια υπόθεση και που δεν διδαχτήκανε από τα λάθη του παρελθόντος. Για τη Ν.Δ. είπε ότι είναι αστείο το κόμμα της αντίδρασης να στηρίζει απεργίες».

(Παπανδρέου, συνέχεια από την Ελευθ.)

● Είναι κατανοητή η «συντροφική» κριτική του Παπανδρέου για «λάθος» του «Κ»ΚΕ, και αυτό γιατί το κόμμα αυτό, στο βαθος δεν στηρίζει τον απεργιακό αγώνα των πιλότων και των ιπταμένων μηχανικών. **Γιατί δεν υποστηρίζει τα αιτήματα του αγώνα. Δεν τοποθετείται πάνω σ' αυτά.**

Οι ανακοινώσεις των σωματείων που ελέγχει, πάνω σ' αυτό το ζήτημα έχουν την ίδια στερεότυπη έκφραση: *«Χωρίς να μπαίνουμε στην ουσία των διαφορών της με τον Ιπτάμενος της Ο.Α. για τις οποίες ο καθένας μπορεί νά'χει τις απόψεις του...»* Ενώ ο ψευτοριζοσπαστης ούτε μια φορά δεν υποστηριξε τα αιτήματα των απεργών. Έτσι στην ουσία βοηθάει την προπαγάνδα της κυβέρνησης για «συντεχνία προνομιούχων». Γι' αυτούς ένα είναι το βασικό, να μην πάει η Ολυμπιακή σε ιδιώτες και αυτό προβάλουν στην διάρκεια αυτής της απεργίας.

Είναι και σ' αυτό όμως σύμφωνοι με τον Παπαδημητρίου, ο οποίος δήλωνε: *«Όσο είναι το ΠΑΣΟΚ στην Κυβέρνηση, ποδάρι ιδιωτη δε θα πατήσει στην Ολυμπιακή».*

● Απέναντι στη Ν.Δ., ο Παπαντρέου είναι οργισμένος, τόσο πολύ που με την παραπάνω δήλωση βγαίνει... εκτός γραμμής, μιας και αναγνωρίζει ότι αυτό που κάνουν οι πιλότοι, είναι απεργία.

Όμως πέρα από το αστείο, το σοβαρό είναι πως ο οξυμένος τονος του απέναντι στη Ν.Δ. γίνεται για να στηρίξει, την έλλειψη «εθνικής συνείδησης» των απεργών. Για την κυβέρνηση κάθε απεργία του ξεφεύγει από το νέο - δεξιό μπλοκ υποκινείται από την Ν.Δ. Και επειδή ο Μητσοτάκης είναι με τους Τουρκους και τους Αμερικανους, οι απεργοι είναι κοντρα στην «πορεία του Έθνους».

Αυτη είναι η αντίληψη που προσπαθεί να περάσει στο λαό, για τις απεργίες η κυβέρνηση. Κάτι τετοιο έχει ξανακάνει και με την μεγαλη απεργία των φορτηγατζήδων.

Όμως και η Ν.Δ. κάτω από το βάρος του να τις αφαιρέσουν τους «εθνικούς» της τίτλους, δεν είναι στην ουσία στο πλευρό των απεργών. Και αυτό το κόμμα της αντιδρασης, δεν υποστηρίζει τα αιτηματα των απεργών, και φαινεται και αυτο να το απασχολεί πιο πολύ το μέλλον της Ο.Α. παρά οι εργαζομενοι. Από την άλλη πλευρά με ύφος φιλεργατισμό προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν την απεργία στα πλαίσια της πολιτικής καυπανιας του Μητσοτακη για τις δημοτικές εκλογες, δίνοντας ετσι τροφη στην κυβέρνηση για να μιλαει για «ποκινούμενες» απεργίες.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Τα φασιστικα μετρα της κυβερνησης ενάντια στους απεργούς, συνοδεύονται με εγκληματική αδιαφορία για την ασφάλεια των επιβατών της Ολυμπιακής.

Σε ανακοίνωσή της, η Ένωση Χειριστών Πολιτικής Αεροπορίας καταγγέλει: *«Τα 5 Λιβανικά αεροπλάνα είναι σοβαβαία τύπου Μπόινγκ 720, όμοια με αυτά που απέσυρε η Ολυμπιακή πριν από 6 χρόνια. Τα πληρώματα της Λιβανικής εταιρείας πετούν στα δρομολόγια της ολυμπιακής, χωρίς καμιά ενημέρωση και χωρίς κανένα έλεγχο στις γραμμές, όπως προβλέπεται από την Ελληνική και διεθνή νομοθεσία. Καταγγείλαμε την ανικανότητά τους χθες, και πριν περάσουν 24ωρες, είμαστε στη δυσάρεστη θέση να πληροφορήσουμε τον ελληνικό λαό, ότι το πρώτο ατύχημα έγινε σήμερα στην Αλεξανδρούπολη. Τα Λιβανικά αεροπλάνα θα αποσυρθούν σύντομα, είναι μια προσπάθειά μας για να περισώσουμε την εθνική μας αξιοπρέπεια και την ασφάλεια των επιβατών μας. Το κόστος που πληρώνει ο Ελληνικός λαός γιαυτά τα αεροπλάνα είναι 150.000.000 δρχ. την ημέρα σε συνάλλαγμα».*

Ακόμα η αναφορά του Κ. Παγιατάκη, διεθνούς Πτητικής Εκμετάλλευσης, που αρνείται κάθε ευθύνη για τυχον δυστύχημα στα Λιβανέζικα αεροσκάφη, δείχνει το μέγεθος του εγκλήματος που διαπράτει η κυβέρνηση καθημερινά απέναντι στους επιβάτες της Ολυμπιακής.

Αξίζει επίσης να αναφέρουμε πως το κόστος της Ολυμπιακής για την ικανοποίηση όλων των οικονομικών αιτημάτων των απεργών, σύμφωνα με δηλώσεις του Τζουμάκα είναι 108.500.000 δρχ. το χρόνο, και μάλιστα όχι σε συνάλλαγμα. Τα έξοδα δηλαδή μιας μέρας των Λιβανέζικων αεροπλάνων φτάνουν και περισσεύουν για να καλύψουν για ένα χρόνο τα αιτήματα των απεργών.

Από αυτό γίνεται σαφές πως η κυβέρνηση δεν έχει οικονομικό πρόβλημα για να ικανοποιήσει τα αιτήματα. Το πρόβλημά της είναι πολιτικό, το γεγόνος δηλαδή όλων των εργαζομένων, για το πέρασμα της εισοδηματικής πολιτικής, της πολιτικής της πείνας και της εξαθλίωσης.

Να γιατί όλοι οι εργαζόμενοι, πρέπει να βρεθούν στο πλευρό των απεργών της Ολυμπιακής.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΙΟ ΥΠΟΥΛΟΥ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 3

κριτικά προς θέλουν του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού.

Τι μας λένε λοιπόν οι οπορτουνιστές;

Ότι:

Σήμερα σημειώνεται η γενική επιθετική πολιτική του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, που απορρίπτα κάθε πρόταση προσωρινού συμβιβασμού με τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό.

Ότι όμως:

Μέχρι χθες ο σ. ιμπεριαλιαλισμός ήταν σε επίθεση και κερδίζε θέσεις.

και ότι βέβαια:

Αύριο η γενική επίθεση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού δε θα καταφέρει τίποτα ενάντια στην ΕΣΣΔ, η οποία θα περάσει στην αντεπίθεση.

Τα χτες και το αυριο είναι σύμφωνο με τις αρχές και τη θεωρία των τριών κόσμων, όμως το σήμερα που ενδιαφέρει, που είναι η ζωντανή πολιτική, είναι σύμφωνο με κάθε οπορτουνισμό και με τη Ρωσία.

Αυτο είναι το κολπάκι του Παπαδόπουλου. Βέβαια έχει και τα αρνητικά του. Γίνεται σκέτος γρίφος όταν χρησιμοποιείται στην ανάλυση της πολιτικής ευρωπαϊκών χωρών και καταλήγει στην ανοιχτή άρνηση του ρόλου του Β' κόσμου. Δηλαδή τινάζεται στον αέρα και από αυτήν την πλευρά η θεωρία των τριών κόσμων.

Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή οι Ευρωπαϊκές χώρες (μαζί με την Αυστραλία, Ιαπωνία, Καναδά) είναι ο κορμός ενός ενδιάμεσου πολιτικα κόσμου στη σύγχρονη διεθνη σκηνη.

Πρόκειται για τις ιμπεριαλιστικες χώρες δευτερης κατηγορίας, που ενώ συνεχίζουν να εκμεταλλευονται και να καταπιέζουν τους λαούς του Γ' κόσμου δέχονται ταυτόχρονα την καταπίεση, τις επεμβάσεις και τις απειλές των υπερδυνάμεων. Εχουν δηλαδή ταυτόχρονα μια αρνητική και μια θετική πλευρα.

Αυτή τους η θετική πλευρά πρεπει να αξιοποιηθεί από τον Ι λαούς και τις χωρες του Γ' κοσμου. Ιδιαιτερα πρέπει οι ευρωπαϊκες χωρες να αξιοποιηθουν ενάντια στα πολεμικα σχεδια του σοσιαλιμπεριαλισμου.

Σύμφωνα πάλι με τους συντροφους του Κ.Κ.Κ στα 1975 *«Ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός αντιπροσωπεύει το σοβαρότερο κινδυνο για τις χωρες της Δ. Ευρωπης, επειδή η Ευρωπη είναι το στρατηγικό επίκεντρο του σοβιετικού στην επιδίωξη της για παγκόσμια ηγεμονία. Αυτό τις αναγκάζει να ενισχύσουν την άμυνα τους, να σταθεροποιούν τις σχέσεις τους και να διατηρήσουν και να δυναμώσουν την ενότητα τους στο πολιτικό και οικονομικό πεδίο, καθώς και στο πεδίο της ασφαλειας».*

Παράλληλα:

«Οι μονοπωλιακοί καπιταλιστές [illegible] δυτικοευρωπαϊκών χωρών, της Ιαπωνίας κλπ. έχουν χίλιους δεσμους με τις ΗΠΑ και μπροστά στην απειλη που προβάλλεται από τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό, αυτές οι χώρες εξακολουθούν να στηρίζονται στην «προστατευτική ομπρέλλα» των ΗΠΑ. Αλλά ακόμα οι ΗΠΑ εξακολουθούν να εφαρμόζουν την πολιτική τους του «λέγχου» αυτές δεν θα σταματήσουν τη πάλη τους ενάντια σ' αυτό τον «λέγχο» και για ισότιμη συνεργασία».

Ετσι τοποθετείται πεντακάθαρα το ζήτημα.

Τι λένε όμως οι οπορτουνιστες μας: *«Η Δ. Ευρωπη είναι διχασμένη ανάμεσα στις δυο υπερδυνάμεις. Υπαρχει μια τάση που «πιάνει» την φιλοσοφία με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στην αντιπαράθεσή του με τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό και μια άλλη που αντιστέκεται στους αμερικανικους εκβιασμους, αρνείται τα σιμπαραταξιθεί μαζί του, επιδιώκοντας σύγκρουσή τη «ανωτερότητα της πολιτικής της - ύφεσης» ενώ ταυτόχρονα ίσχει τα σχέδια του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού για τη διάσπαση της Δυτικής συμμαχίας».*

Από δυο ένα σι μπέρασμα βγαίνει. Ότι δυο τάσεις υπάρχουν στην Ευρώπη κι αυτες είναι αντιδραστικές και δεν κρύβεται η σι μπαθεια η' αυτήν που αντιστέκεται στους αμερικάνικους εκβιασμούς που είναι ο «επιθετιστης της ώασης»! Η μια είναι με τους Αμερικανους ενάντια στους Ρωσους και η άλλη ειναι με τους Ρωσους: Με λίγα - λόγια δεν υπαρχει Ευρωπη σαν τετοια, αν υπάρχει στην Ευρωπη μια μεγάλη πλειοψηφία αντίστασης στις περδυνάμεις με τη πολιτικη του Μάο να πει στα 1970 *«Πρέπει να κερδίσουμε αυτές τις χώρες όπως είναι η Βρεταινία, η Γαλλία και η Δυτ. Γερμανία».*

Εδω ο εκλεχτικισμός εκφράζεται με έναν μυρνητικό τρόπο. Δηλαδή παιρνει τη μορφή ούτε το ένα ούτε το αλλο.

Όμως για τις καπιταλιστικές χώρες της Δυτ. Ευρώπης όπως προαναφέραμε τα πράγματα είναι σαφη: *Ο σοβιετικος σοσιαλιμπεριαλισμος αντιπροσωπευει το σοβαρότερο κινδυνο.* Οι οπορτουνιστές με τις δήθεν ίσες αποστάσεις τους ξαπέναντι στις υπερδυνάμεις και με την αποκρυφη τοι ρωσικου επιθετισμου απέναντι στις ευροπαϊκες χωρες για μια ακόμα φορα ευθυγραμμίζονται οι φιλοστικα με την γραμμή του σοσιαλιμπεριαλισμου.

Τέλος, και όχι λιγότερο σημαντικό, στην αναφορά τους στην αντίθεση ανάμεσα στις υπερδυνάμεις από την μια πλευρά και τα καταπιεζόμενα έθνη και τους λαούς του Γ' κόσμου από την αλλη: έχουν ξεχάσει να σι μπερνάβουν τα κράτη (ή χώρες με μια αλλη σωστη ποση του Γ' κόσμου) στη μια πλευρά της αντίθεσης ακροτηριάζοντας ετσι για χάρη του τροτσκισμού μέσα στις γραμμες τους μια πελωρια προοδευτική πλευρα του Γ' κόσμου, αυτην που εκφράζεται μέσα στο ιστορικό σύνθημα του Μαο Τσε Τουνγκ.

«Τα κρατη θέλουν ανεξαρτησία. Τα εθνη την απελευθέρωση και οι λαοί την επανάσταση».

Τα κρατη θέλουν ανεξαρτησία και αυτό σήμερα συμβαινει ανεξαρτητα από το αν είναι οι λιγοι στην εξουσία, ή είναι οι εκμεταλλευτριες τάξεις. Αυτό το δεύτερο ενας δογματικος ή ενας τροτσκιστης γινει [illegible] [illegible].

Παρ[illegible] [illegible] αποσπασμα του ιστορικού κειμενου της «Λαϊκής Ημερησίας»:

«Στο σύνολό της η πλειοψηφια αυτων των χωρων, (του Γ' κοσμου) τασσεται υπέρ του αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό. Υπάρχουν, φυσικά, αρχοντες ανάμεσα σε δημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις μέσα στις χώρες του τρίτου κόσμου. Μερικοί ανθρωποι είναι πολιτικοι: που υποστηριζουν αποφασιστικα τη διεξαγωγη της αντικυβερνητικής επαναστασης. Αλλοι είναι γραφειοκρατικοί και άλλοι συντηρητικοί δεν φυσα αποχρωσεων. Μερικοί είναι αντιδραστικοί. Και μερικοι ακόμα είναι πράκτορες του ιμπεριαλισμού ή του σοσιαλιμπεριαλισμού. Τέτοια καταγωγα είναι αναποφευκτα, ανη θα υπάρχουν τάξεις, οσο θα υπάρχουν δυο τροξεταράτα, μια εχρστή και μια μικροαστική τάξη καθώς και μια δυνατοποιημενη αστική τάξη και μια τάξη [illegible] και άλλες εκμεταλλευτρες τάξεις. Αυτη η σύνθετη κατασταση όμως δεν επηρεαζει το βασικο γεγονός ότι οι χωρες του τρίτου κόσμου αποτελούν την κύρια δύναμη στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμο και τον ηγεμονισμό. Οσοι εξετάζουμε ένα ζήτημα πρέπει πρώτα να πιάσουμε την ουσία του και τις κύριες πλευρές του και να δούμε τα πραγματικά αποτελέσματα που δείχνει ο γενικός ισολογισμός».

Δε χρειαζονται σχόλια για την καταρρίψη μεγάλων θέσεων κατακτημένων μέσα από χρόνια σκληρής ιδεολογικής και πολιτικής πάλης ενάντια στο ρεβιζιονισμό του ρώσικο και του αλβανικό, θέσεων που χαλούσηαν τόσους επαναστάτες στο πνεύμα του δημιουργικού μαρξισμου.

Αυτές τις θέσεις, αυτός ο εποιλός οπορτουνισμός των διωρρηκτων, δεν τις κατεδαφίζει ανοιχτά και ξεκάθαρα, αλλά στα μουγγά, σιγά - σιγά, ανάλογα με τις περιστασεις, και ανάλογα με το αν υπαρχει πόρυβος ή γινεται ησυχία.

Τώρα μέσα στην σχλαγωγία από τα 4 ρεύματα και τις πιο πολλές αποχρώσεις, που κάνουν πως ενώνονται, για να διασπαστούν αργότερα. Βρίσκουν καιρό αυτοι οι επαγγελματιες κατεδαφιστες αρχών, αυτοι οι τερμίτες του κινήματος, να ισοπεδώσουν ότι έστω και λίγο προξείχε μναμεσα στα ερειπια του πρώην μ-λ.

Ετσι όμως προεξέχουν οι ίδιοι πανω στην «έρημη γη» απογυμνωμενοι από κάθε σχυρο οχι μόνο σε τοιο ποιο μόλις θίξαμε αλλά και στα επομενα κεφάλαια τοι προσωνεδρικοί τους λίκοι. Με αυτά θα καταπιαστούμε στο επόμενο φύλλο της Ν.Α.

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΗ ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Και η παραμικρή απόφαση, λόγου χάρη, να οργανώσεις μιά νόμιμη κομματική συνέλευση (Κόβαζι και αυτή χρειάζεται από τα πριν μια σειρά οργανωτικά μέτρα, που θα εξασφαλίσουν τη επιτυχία της συνέλευσης: πρέπει να βρεθεί και να ετοιμαστεί το κατάλληλο μέρος, να καταρτιστεί η ημερήσια διαταξη και όλες οι άλλες προτάσεις, που θα γίνουν στη συνελευση (ομιλητες, προεδρείο κ.λπ.) να διοργανωθεί καλά η διοίκηση, το σχέδιο απόφασης κ.λ.π.

Η οργανωτική δουλειά που χρειάζεται για να πραγματοποιηθεί η καθε απόφαση, το κάθε μέτρο, απαιτεί απ' το στελεχός μας πολύ μελετημένη, συστηματική, λεπτομερειακη προσπάθεια, που ν' αγκαλιάσει όλες τις πλευρές. Και μετά πρέπει με σιγουρια και επιμονη όλα αυτά να πραγματοποιούνται εγκαιρα στη ζωή. Εδω χρειαζεται σχέδιο και πρόγραμμα.

Πολλα στραπάτσα, μικρά και μεγάλα, πολλες αποτυχιες εχουμε ακριβες, γιατί εγκαιρα δεν παίρνουμε τα καταλληλα οργανωτικά μέτρα: ή γιατί ξεχνάμε, η μας διαφευγει μια «λεπτομ.» οργανωτική λεπτομέρεια. Το οργανωτικό ταλεντο, η οργανωτική ικανότητα εν μπορεί σωστά, εγκαιρα, χωρις στραπάτσα μεσιον και δυναμεον να στηνει οργανωτικά καλα μια ορισμένη δουλειά, ειναι σοβαρό πολιτικό προσόν. Αυτό το ταλαντο δουλευεται, καλλιεργειται, αναπτυσσεται στην πραξη, πλουτιζεται με την πειρα. Και το οργανωτικό αυτο ταλαντο ειναι απαραιτητο, κυριως στις συνθηκες της παρανομιας οργανωσης και δουλειας. Εδω καμια ποτιμηση δεν επιτρεπεται, γιατι η ποτιμηση σημαινει αποτυχια, στραπάτσο, ζημια.

Η καθε απόφαση και η πιο καλη, το καθε μέτρο και το πιο επειγον και αναγκαιο χρειαζονται την καταλληλη οργανωτική προετοιμασία και δουλειά. Η οργανωτική ικανότητα συνισταται στα να το πιανεις αυτο το πραμα, να το βλεπεις και μετά πραχτικα να τη σιγουρεψεις.

Χωρις αυτο μπορει να χαντακωνει και η πιο καλη η πιο χρησιμη και απαραιτητη απόφαση. Ο οργανωτης κομμουνιστης, που ξερει, αφου παρθει η απόφαση, να διατασσει σωστα τις δυναμεις του, να καταλληλα στα καταλληλα μέρη, να τοποθετεί σωστα τα στελεχη και μετα να καθοδηγεί καλα την πραχτική δουλειά και να ελεγχει ολη την πορεια και την απόδοση της, ο οργανωτής - κομμουνιστής, ποτε μ' αυτο ολα, εξασφαλιζει την εγκαιρη και ολοκληρωτική πραγματοποιηση της απόφασης καλεί ακριβώς τη δουλειά τους, οπως τη χρειάζεται το κομμα.

Η μπολσεβικική απαιτητικότητα στη δουλειά τονιζει, ξεχωριζει ιδιαιτερα, τα στελεχος και το μελος μας, τη συναισθηση του χρεους, της ευθυνης στο μεγαλο και στο μικρό. Κάθε δουλειά που το μελος και το στελεχος μας αναλαμβανει να κανει, τη μελετά, τη ζυγιζει και μετα υποχρεωνεται να παλεψει για να την πραγματοποιησει. Το αισθημα της ευθυνης ειναι βαθια ριζωμενο στον κομουνιστη. Και εκφραζεται απ' το χρεος του, απ' τη συνειδηση του ο κομουνιστης, ο,τι στον εαυτό του επιτρεπει, η τι στον αλλον αναγνωριζει. Το κομματικό μας καθηκον, τη δουλειά που μας ανεθεσε το κομμα την εκτελουμε εγκαιρα και πλερια. Αυτη η αρχή ειναι απαραβιαστη για τον κομουνιστή. Και τη κομματική αυτη ευθυνη ο κομουνιστης παραδεχεται και την καταλαβαινει οχι μονο για τη δουλειά που αμεσα προσωπικά κανει, μα και για τους ανθρωπους και δουλειες, που καθοδηγεί, για τα εργα της και την πολιτική τους.

«Ο πολιτικός καθοδηγητής, λενιν, ειναι υπεύθυνος οχι μονο για τα δικά του καθήκοντα μα και για τα καθήκοντα των καθοδηγουμενων του απ' αυτον. Δεν κάνει λόγο ξερω αυτό σε γιαλαντζι το θέλει μια ανωνυμη πρεσα [...]» (Ιστορ. Βιογρ. σελ. 151)

Η μπολσεβικική απαιτητικότητα στη δουλειά ζητα απ' τον κομουνιστη να μην ικανοποιειται ποτε σ' αυτό που πετυχε στις δαφνες. Οταν το κανεις αυτο τοτε κοβεις μονος σου το δρομο για τη παραπερα πορεια κι προοδο. Ποτε, καμια δουλειά, στο κομμα μας και στον αγωνα μας, δεν μπορει να γινεται απολυτα τελειο γιατι αυτο ειναι αδυνατο. Ποτε δε μπορουν να γινουν ολα, τοσο τελεια και τόσο εξαιρετικα, εστω για μη χωραει βελτιωση, παραπερα καλυτερευση. Πανω μενει κατι αν ειναι και πολυ μικρό, που δεν εγινε, που θα μπορουσε να γινει. Πάντα μια δουλειά θα μπορουσε να γινει καλυτερα, μια προσπάθεια ν' αποδοσει, ποιοτικά και ποσοτικα, περισσοτερα. Και η πιο καλη και τέλεια δουλειά παρουσιάζει ορισμένες ελλειψεις, ανεπαρκειες, ατέλειες. Απ' εδω βγαινει το συμπερασμα, οτι ποτέ δεν πρεπει να αυτοικανοποιουμαστε απ' αυτό που πετυχαμε, να εφαρμοζουμαστε πανω στις δαφνες των επιτυχιων μας. Πρεπει συνεχώς να βλεπουμε και να εκτιμαμε τις ελλειψεις μας και δίχως ικανοποιησεις και ένα αδικαιολογητο αυτοκαυχημα, πρεπει να μιλαμε για τις επιτυχιες μας, χωρις δμως παραναπαυση και βλεποντας τις αδυναμιες και τις ελλειψεις που παρουσιαζουν και οι πιο σοβαρές επιτυχιες. Ο κομουνιστης δεν πρεπει ποτε να ξεχνα, οτι και η πιο καλή δουλειά και απόδοση ποτε δεν μπορει να ικανοποιησει, γιατι η σημερινή μπορει να ικανοποιησει, για σήμερα ειναι καλύτερη αν δεν ειναι κυριως ανεπαρκης, γιατι εχει κυριως ξεπεραστεί και για αυριο οι απαιτησεις θανει ακομα πιο μεγαλες κανονικά γιατι και η κατασταση και οι συνθηκες θανει αλλες. Ακομα και οταν η δουλειά που τελειωσε ικανοποιει πλερια και πρεπει νάναι κανενας ευχαριστημενος για καλα και παλι δεν επιτρεπεται αυτοικανοποιηση και επαναπαυση γιατι η αυτοικανοποιηση και η επαναπαυση σκοτωνει το αγωνιστικό ανικανοποιητο, την αισιοδοξη ανησυχία, αν θ' τη ποτε ξερει ότι η ζωή και η πάλη δε σταματά ν' αυξανεται, και οταν ολοκληρωνεις τη μια δουλεια με επιτυχια, να μη σταματας, να μην επαναπαυεσαι. Οπως λεει ο Στάλιν, στις δαφνες, μα να κινητοποιεισαι και να ετοιμαζεσαι για την αυριανη μερα, για το καινουργιο, για τους νεους αγωνες, που αναπόφευκτα θα φερει η αυριανή, ύστερα απ' τη σημερινή επιτυχια, μερα. Αυτό ποτε δεν πρεπει η επιτυχια αν δεν τη στερεωσεις, κατοχυρωσεις, και επεκτεινεις σήμερα, αυριο θανει πιο ανεπαρκες και εμπόδιο.

Στο θαυμάσιο μυθιστόρημα του «Μελέκια Μεζρίό ζα» («Η Αστερη Σημαδα») ο Μ. Μπουμπενοφ ετσι παρουσιάζει εναν απ' τους χαρακτηριστικους ήρωές του, τον ιδιοκτήτη της φουρνάς Ολέρον:

Ο Ολερον ειχε μια αυστηρη συνηθεια, που απ' αυτή, χωρις καμια πλάση πάνω του, δεν ξεφευγε ποτε στην ζωή. Χαιρονταν για τη επιτυχία που πραγματοποιηθηκε σε μια κάποια δουλειά, ο Ολερον αμέσως αρχιζε να σκεφτεται για τις καινουργιες δουλειες, που μπορουν να φερουν καινούργιες επιτυχιες. Ηταν μια συνηθεια εντελως ανηχνευτη: χρησιμοποιουσε ανικανοποιητο, από μόνη τη χαρά, ειναι αδιάστατα και μεγάλη και διαρκής, επίσης μια τα τη σωματικη υγεια, η σκληρή γιά τη σημερινή μερα.

Σα θετικό αγωνιστικό συνοδευμα η δημιουργικη ανησυχια και το ανικανοποιητο που δεν αναγνωριζει την αυτοικανοποιηση πρεπει να καλλιεργειται.

Οπωρος, λοιπον, επαναπαβεται χανει τη γευμα της πραγματικότητας, της κινησης, της αλλαγης, που επιβαλλει καινουργια, ανωτερη και καλυτερη προσπαθεια και αποδοση αυτος θα αποτυχει και θα κανει ζημιά.

Η μπολσεβικική απαιτητικότητα στη δουλειά επιβαλλει να ανωλοιμε, παντα τη δουλειά μας, να τη βλεπουμε κριτικα και αυτοκριτικα και να παλευουμε πάντα να διορθωνουμε τις αδυναμιες, τις ελλειψεις, τα λαθη μας. Να παλευουμε μια φορα για τα καλυτερα τη δουλειά μας, να ξεπερνουμε και να διορθωνουμε τις ανεπαρκειες και τα λαθη μας. Η αυτοκριτική πρεπει να γινεται στην πράξη και όχι μονο στα λόγια και ναι: όχι προσωρινό και εποχιακό, μα μονιμο, παντα ακουσμενο και ετοιμοπόλεμο όπλο στα χέρια μας. Ο Στάλιν διδασκει:

«Το σύνθημα της αυτοκριτικής δε πρεπει οι τα βλεπουμε σαν κάτι πρόσκαιρο και τυπικό. Η αυτοκριτική ειναι ιδιαίτερη μέθοδος μπολσεβικική μέθοδος διαπαιδαγωγησης του στελεχους, του κομματος και της εργατικής τάξης γενικά, στο πνευμα της επαναστατικής εξελιξης. Ακομα ο Μαξ Βεμπερ... [illegible] αυτοκριτική σε μια μέθοδο δυναμώματος, της προλεταριακής επαναστασης. Σχετικα με τη αυτοκριτική στο κομμα μας η αυτοκριτική αρχισε όταν ήρθε η ωριμάνη του μπολσεβικισμού στη χωρα μας απ' τις πρώτες κιόλας μέρες της ύπαρξης του σαν ξεχωριστου επαναστατικού ρεύματος στο εργατικό κίνημα. (τόμ. 11ος, σελ. 127).

Χωρις εργα, εμπραχτη αναγνωριση και διορθωση των λαθων η αυτοκριτική κατεστα κενοφωνη φραση, που δεν εχει καμια σχεση με τη γνωση και ζωντανα μπολσεβικική αυτοκριτική. Και η κριτική ειναι κομματική οταν ειναι ζωντανη, συγκεκριμενη, αυστηρη, όχι, δμως, χωρις σοβαρο λόγο, εκφοβιστική. Υπαρχουν τόσοι που, προς τα κατω ειναι αγριοι και προς τα πανω ξεσκονισμενοι. Υπαρχουν αλλοι που τους αρεσει να κανουν κριτική στους αλλους, οταν δμως, προκειται για δικές τους αδυναμιες, ελλειψεις, παραλειψεις και λαθη, τότε προσπαθουν να τα φορτωσουν στους αλλους. Ο κουκουές τότε δεν εχει καμια σχεση με όλα αυτα. Ο κουκουές τη μη του τη λέει σταρατα, θαρραλέα, ωμά και προς τα πάνω και προς τα κατω. Ξερει ότι το να μη λες τη γνωμη σου για στραπάτσο, λαθη, αδυναμιες, οικογενειακοτητες, αλληλοκάλυψη και αλληλοσυγχωρια κ.λπ... μέσα στο κομμα, ειναι η χειροτερη μορφη δειλιας, απαράδεχτη για τον κομουνιστή. Ο κουκουές παλευει αμείλικτα, μα πάντα κομματικά γνωστα σ' ολα αυτα. Και όταν ακόμα τρωει και για ανωτερα στελεχη, δεν τα βάζει ποτε κάτω. Και όταν, ακόμα, αυτά του κυταρεχουν, επειδή κανει κριτική, τον συκοφαντουν, τον χτυπουν, γιατι ξερει ότι το σωστό μέσα στο κομμα τελικά θα επιβληθεί, όσο ωρα κάτω- και πολλές κι αν ειχαν οι φταιχτες. Ο κουκουές δε φορτωνει ποτέ σ' αλλον τις αμαρτιες τις δικες του. Τα λαθη του τα λεει ντομπρα και ανοιχτα και τα διορθωνει γρηγορα. Και όταν αδικησε εναν ξερει, πατρικά και ντόμπρα, να το επανορθωνει, γιατι δεν υπαρχει πιο απαραδεχτο και τραγικό πραμα, από το ν' αδικεις ενα, γιατι στεκεσαι ιεραρχικα πιο ψηλα του και να μην εχεις το θαρρος και την ντομπρότητα εγκαιρα και ολοκληρωτικα να διορθωνεις την αδικια. Ξερει ο κουκουές ότι οποιος κανει λαθος και δεν το διορθωνει, μοιαζει με κεινον που πέφτει χαμο, εκτε μέσα στη λασπη και δε σηκωνεται.

Να διδάσκεις τα στελεχη πανω στα λαθη τους τα λάθη εινει θεμελιακή μπολσεβικική αρχή. Να τι μας διδάσκει ο Λενιν και Στάλιν:

«Τι νόημα θα ειχε αν δεν διδάσκεις τα στελεχη πάνω στα λάθη τους τα λάθη.

Ο Λενιν διδασκε, σε ν' αποκαλυπτουμε ανοιχτά τα λάθη του κομματος, τα αιτια της πτωσης που θα ήταν αν δε τα λαμε και η χαραση του δρομου, που ειναι σωστός για τα διορθωθουν αυτα τα λάθη. Ηταν ένας από τα πιο σημαντικά μέσα η μεθοδος αυτη και διαπαιδαγωγουσε σωστα τα στελεχη του κόμματος... [illegible] Ο Λενιν [illegible]

«Η σχεση του πολιτικού κόμματος προς τα λάθη του ειναι ένα από τα πιο σημαντικά και σιγουρα κριτηρια για τη σοβαροτητα του κόμματος, και για τη κατηγορια από ποιους ειναι στη πράξη οι υποχρεωσεις του προς τη τάξη του και προς τις εργαζομενες μαζες. Το κόμμα χωρις, ανοιχτα τα λάθη, αν αποκαλυπτεται οι αιτιες, τα αιτια εμφανιζεται η κατασταση που τα λάθη, τα σφαλματα του προκαλουν σύγχυση και αμηχανια στη τάξη, η μια μερίδα εργατών [illegible] κόμματος, αν αυτό ειναι η αιτια η εξηγηση [illegible] κόμματος, αν δεν μάθαιναν τα λάθη [illegible] σκοπός.»

Το σύνθημα αυτό του πάνω ο Στάλιν [illegible] στο ζωντανο στοιχο τη μαζικοτητας απ' τις Ακόδημιες του Κόκκινου Στρατου στις 4 του Μάη 1935. Για ν' αχτεις [illegible] πραγματικές και μεγάλες [illegible] ανοιχτη [illegible] κόμμα [illegible] η [illegible] [illegible] [illegible]

ΝΕΟΣ ΓΥΡΟΣ ΣΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΦΑΤΑΧ - ΣΥΡΙΑΣ

Όταν πριν μερικά χρόνια οι Ισραηλινοί φασίστες στην προσπάθειά τους να ελέγξουν το Νότιο Τμήμα του Λίβανου, χτύπησαν το παλαιστινιακό κίνημα, σκοτώνοντας εκατοντάδες άμαχους στα παλαιστινιακά στρατόπεδα Σάμπρα και Σατίλα, κανείς δεν υποπτευόταν πως αυτός που φάνταζε μέχρι εκείνη την στιγμή σύμμαχος του Λίβανου, η Συρία, θα χτυπούσε με την σειρά της το παλαιστινιακό κίνημα για να το διώξει τελικά από τα εδάφη του Λίβανου, παρά την ηρωική αντίσταση των παλαιστίνιων μαχητών.

Αυτή η ενέργεια του συριακού φασισμού είχε την βάση της, όπως έχουμε ξαναγράψει, στα επεκτατικά όνειρα του Ασσαντικού τοπικού ηγεμονισμού (όνειρα που υπέθαλπε ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός) για κυριαρχία στο βόρειο τμήμα του Λίβανου, ακριβώς όπως έκανε για το νότιο ο ισραηλίτικος επεκτατισμός.

ΤΟ ΝΕΟ ΠΛΗΓΜΑ ΣΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Μετά την βιαιη απομακρυνση των Παλαιστινίων από τα εδαφη του Λιβανου, έμενε τώρα η ανατροπή της μοναδικής πλέον αντισυριακής δύναμης, που εκπροσωπούσαν οι χριστιανοφαλαγγίτες του Τζεμαγιέλ. Και αυτό γιατί, ήδη οι περισσότεροι υποψηφοι της κυβέρνησης του Λιβανου, όπως ο Καραμι, ο Τζουμπλάτ, ο Χομπέικα κ.α., κινούνταν πια σε φιλοσυριακή κατεύθυνση.

Αυτά τα συριακά σχέδια φάνηκε να χαλάνε τον τελευταίο καιρό οι Παλαιστίνιοι. Η αποτυχία της μεσολαβητικής προσπάθειας της Ιορδανίας στο παλαιστινιακό, —από τις πιέσεις των ΗΠΑ στο Χουσεΐν—, καθώς και η στασιμότητα της συμμαχίας της Αλ Φατάχ με την Αίγυπτο, είχαν την βάση τους στην υπονομευτική δραστηριότητα των υπερδυνάμεων. Ιδιαίτερα του σοσιαλιμπεριαλισμού, ο οποίος κατάφερε να συκοφαντήσει τον Αραφάτ με τις γνωστές προβοκάτσιες της Ρώμης, της Μάλτας και του Ακίλε Λάουρο.

Δεν έμενε λοιπόν τίποτε άλλο στους Παλαιστίνιους παρά η αναζήτηση νέων βάσεων ξανά στο έδαφος του Λιβανου. Αλλωστε μόνο από αυτά τα εδάφη μπορούν αποτελεσματικά οι Παλαιστίνιοι να παλέψουν για την χαμενη τους πατρίδα και την επανάκτηση των εδαφών τους από το Ισραήλ.

Η μερική όμως επάνοδος μαχητών της Φατάχ αποτέλεσε την αιτία για το νέο αιματηρό χτύπημα του παλαιστινιακού κινήματος. Αυτή τη φορά από τους σύμμαχους της φιλοσυριακής οργάνωσης Αμαλ του Ναμπίχ Μπέρι, πάλι κάτω από την άμεση υπόδειξη και καθοδήγηση της Συρίας. Και αυτό γιατί το παλαιστινιακό κίνημα είναι ένας σημαντικός παράγοντας αντίστασης στα ηγεμονικά της σχέδια απέναντι στον αραβικό κόσμο. Παράλληλα αποτελεί τον πραγματικό εγγυητή της παλαιστινέζικης νίκης, σε αντίθεση με τους διασπαστές που δρουν στους κόλπους της ΟΑΠ. Είναι σίγουρο ότι αν αυτή η επανοδος σταθεροποιηθεί αυτό θα σημάνει οριστική ανατροπή των σχεδίων του Ασσαντ και του σοσιαλιμπεριαλισμού, που θέλουν έναν, κάτω από την κυριαρχία τους, έστω και διαμελισμένο Λίβανο.

Ετσι από τις 19 του Μάη, οι σύμμαχοι επιτέθηκαν στα παλαιστινιακά στρατόπεδα Σατίλα, Σάμπρα και Μπούρ Ελ Μπαραζνιέχ, σκοτώνοντας άμαχους Παλαιστίνιους. Οι συγκρούσεις που προκλήθηκαν, πολλαπλασιασαν τις απωλειες των Παλαιστινίων και παρά τις ολιγόωρες εκεχειρίες, συνεχίζονται μέχρι σήμερα με μεγαλύτερη βιαιότητα. Πράγμα που ενισχύεται από το γεγονός ότι στο πλευρό της Αμαλ, η οποια χρησιμοποιεί αρματα μάχης που της έδωσε η Συρία, μαχεται η ήη τεταρταρχία του λιβανικού στρατού, που στην κυρια πλευρά της ελέγχεται από τον Μπέρι.

Το γεγονός αυτό κατάγγειλε ο Αραφάτ, ενώ ταυτόχρονα κατηγόρησε την Αμάλ σαν υπεύθυνη για την νεα γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, λέγοντας ότι αυτή επιδίδεται σε ομαδικές δολοφονίες, απαγωγές και βιαιοπραγίες σε βάρος των δυνάμεών του.

Από την άλλη μεριά, στο πλευρό των Παλαιστινίων μάχονται οι σουνίτες. Αυτοί με την σειρά τους κατηγόρησαν τους σιίτες για παραβίαση της εκεχειρίας στη Βηρυτό, που αρχισε τον Φλεβάρη του '84, την περίοδο δηλ. που διώχτηκαν από το δυτικό τμήμα της, οι μονάδες του Λιβανικού στρατού που προσκειντο στον Τζεμαγιέλ.

Και ενώ συνεχίζονται γύρω πάνω από 20 μέρες οι συγκρούσεις, ο Ρ. Καράμι αρχικά ζήτησε την παρέμβαση της Συρίας για το σταμάτημα των συγκρούσεων, χωρίς αυτή να ανταποκριθεί. Η ίδια η Συρία μετέπειτα με τον πανταχού παρόντα τοποτηρητή του Λιβανου, αντιπρόεδρο της Χαντάμ, έστησε ένα σκηνικό «διαπραγματευσεων» στη Δαμασκό με τους Μπέρι - Τζουμπλάτ και το παλαιστινιακό ονομαζόμενο μέτωπο εθνικής σωτηρίας, τις διασπαστικές δηλ. φραξιες μεσα στην ΟΑΠ, που βρισκονται στην πραγματικότητα στην υπηρεσία της Συρίας και του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Ετσι λοιπόν έχει αρχισει ένα δευτερο ξεκλήρισμα του παλαιστινιακού λαου. Χωρις αμφιβολιες Συρία και Ρωσια, το αντιδραστικό αυτό μέτωπο, έχει γίνει σήμερα ένας από τους κύριους και ορκισμένους εχθρούς αυτού του λαου. Αυτός ο εχθρός πρέπει να καταγγελθεί σαν τέτοιος ανοιχτά από τον Αραφατ, διπλα στους άλλους μεγαλους εχθρούς του: Αμερική και Ισραηλ. Μονο τότε θα υπαρξει πραγματική ενότητα και συμπαράσταση του αραβικού κόσμου στην παλαιστινιακή επανάσταση. Η ένωση των εχθρών και των φίλων και πάνω απ' όλα η εναντιωση στους εχθρούς είναι το βασικο και το αποφασιστικο βήμα για το προχώρημα καθε δικαιης υπόθεσης.

Σήμερα ο ρολος της Ρωσιας - Συριας στο παλαιστινιακο, γινεται όλο και περισσότερο αντιληπτός στους προοδευτικους ανθρωπους και τους δημοκράτες, παρά τις προσπάθειες της ρωσικης και φιλορώσικης προπαγάνδας να αντιστρέψει και να κρυψει την πραγματικότητα, εμφανιζοντας σαν αποκλειστικό εχθρό των παλαιστινίων, τον Ισραηλ.

Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια εντάσσεται η τελευταια απόπειρα του σοσιαλιμπεριαλισμού και του ψευτοΚΚΕ να ριξουν εύκολα την ευθύνη της πρόσφατης δολοφονίας του Παλαιστίνιου Χαλέντ Ναζάλ στη Μοσσάντ (μυστική υπηρεσία του Ισραηλ). Ακαριαία αυτοί, χωρίς να αφησουν μερικες μέρες να περασουν για να μαζέψουν στοιχεία, βγήκαν και κατάγγειλαν το Ισραηλ. Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκε και η ανακοίνωση της εδώ αντιπροσωπείας της ΟΑΠ.

Από την μεριά μας δεν έχουμε στοιχεία για το ποιός ειναι υπεύθυνος της δολοφονίας. Και βέβαια δεν αποκλείεται να πρόκειται για την Μοσσάντ. Όμως οι βιαστικές αυτές ανακοινώσεις και το γρήγορο κουβάλημα στην Ελλάδα εκπροσώπου του «Δημοκρατικού Μέτωπου» δεν μας πείθουν. Αυτό ενισχύεται από ορισμενα πολιτικά μας συμπεράσματα.

Ετσι το γεγονός ότι ο δολοφονημένος παλαιστίνιος ήταν του «Δημοκρατικού Μετώπου» και όχι της Φατάχ, έρχεται αρχικά να ικανοποιήσει αυτη την ευκολη εξηγηση.

Και αυτό γιατί ο πραγματικά μεγαλύτερος εχθρός του Ισραηλ σήμερα είναι η Φατάχ, και όχι ιδιαιτερα κάποια άλλη παλαιστινιακή οργάνωση. Αντίθετα η κατάσταση της διασπασης που επικρατεί στην ΟΑΠ, που ένα μεγαλο μεριδιο ευθύνης φέρνει το «Δημοκρατικό Μέτωπο», συμφέρει το Ισραηλ. Και απ' αυτή την πλευρά λοιπόν ειναι λιγότερο αξιόπιστο το συμπέρασμα ότι δολοφόνος ήταν η Μοσσάντ.

Στο βαθμό πάλι που αυτός ο Παλαιστίνιος εκανε κινηση προσεγγισης στον Αραφάτ, αυτό μόνο το «Δημοκρατικό Μέτωπο» μπορούσε να το ξέρει και όχι το Ισραηλ. Σ' αυτή την περίπτωση υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να έκαναν την δολοφονία η Συρία και η Μόσχα. Αλλωστε μην ξεχνάμε ότι δεν ειναι λιγες οι φορές που αυτές εχουν δολοφονήσει οπαδους του Αραφάτ, όπως πριν λίγο καιρό τον δήμαρχο - μέλος της Φατάχ.

Σ' αυτή την κατεύθυνση οδηγεί ένα άλλο γεγονός. Ενώ αρχικά λέγτηκε ότι ο Παλαιστίνιος ήρθε και θα γύριζε στη Δαμασκό, η «Ελευθεροτυπία», της 16.6 αμφισβητεί ότι αυτός ήρθε από την Δαμασκό ενώ στο ίδιο άρθρο της αναφέρει ότι «... *είναι βέβαιο ότι το «μήνυμα» (σ.σ. της δολοφονίας του) στην Αθήνα) δόθηκε από τη χώρα προέλευσής του, πράγμα που σημαίνει ότι οι δολοφόνοι εχουν έδρα τον Ναζάλ, στην έδρα δηλαδή του Δημοκρατικού Μετώπου*».

Ειναι επίσης γνωστές οι σοβαρές αντιθέσεις μέσα στην ΟΑΠ, ώστε ειναι τουλάχιστον ψέμα ο ισχυρισμός του εκπρόσωπου του «Δ.Μ.» που ήρθε στην Αθήνα ο οποιος σε άρθρο του «Ρ» στις 13.6 ισχυρίζεται πως: «*Το «Δημοκρατικό Μέτωπο» που μέλος της κεντρικής επιτροπής του ήταν ο Χαλέντ Ναζάλ δεν εχει διαφορές με καμμιά παλαιστινιακή ή αραβική οργάνωση. Όσον αφορά τις ιδεολογικές διαφορές που υπαρχουν, πιστευει πως πρεπει να λυθουν μέσα από το διάλογο...*». Σε άλλο σημείο της συνέντευξής του αναφέρει ότι «... *όλες οι ενδείξεις βεβαιώνουν την θέση της Ορνίλιωσης ότι το έγκλημα διέπραξαν οι ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες...*» (σ.σ. η υπογράμμιση δική μας)

Παρατηρούμε σ' αυτό το δεύτερο απόσπασμα ότι, ενώ ο άνθρωπος αυτός και ο τύπος που τον καλύπτει είναι άκρως κατηγορηματικοί για την ευθύνη του Ισραηλ μιλάνε απ' την άλλη μεριά για... ενδείξεις. Θα επαναλάβουμε την θέση μας: πως πραγματι μπορεί να ήταν η Μοσσάντ ο δολοφόνος.

Όμως υπάρχει μια πραγματικότητα πάνω απ' όλα η οποία είναι το πιο σοβαρό στοιχείο.

Θέλουμε λοιπόν να απευθυνθουμε με αυτο ερωτήματα.

Μήπως μπορείτε εσείς υποκριτές και διασπαστές του «Δημοκρατικού Μετώπου» και εσείς ανθρωποι του ψευτοΚΚΕ να μας πείτε γιατί φωνάζετε για μια δολοφονία σε τόσο ψηλούς τόνους, όταν δεν ψιθυρόνετε ούτε μια λεξούλα για την νέα **σφαγή** των Παλαιστινίων. Όταν αυτής της **σφαγής** Υπεύθυνος είναι η Συρία και οι οπλισμένοι με... τάνκς πράκτορές της; Εμείς καταλαβαινουμε την αγωνία σας;

Γιατί καταλαβαινουμε και πολλοί αρχίζουν και το «ψιλιάζονται» ότι περισσότερες πιθανότητες έχει η εκδοχή, να διέπραξε ο σοσιαλιμπεριαλισμός και τα τσιράκια του, αυτο το έγκλημα.

Ένα όμως ειναι σίγουρο. Οι προβοκάτσιες, οι ιντριγκες και οι γενοκτονίες τους δεν θα μπορεσουν να λυγισουν την παλαιστινέζικη επανάσταση.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΛΚΚΕ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Ν. Αφρική:

• Δέκατη επέτειος της εξέγερσης του Σοβέτο

ΒΑΘΑΙΝΕΙ Η ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ Η ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΟΥ ΑΠΑΡΤΧΑ·Ι·ΝΤ

Μία από τις επαναστατικές εστίες στο σύγχρονο κόσμο είναι η εξέγερση της μαύρης πλειοψηφίας της Ν.Αφρικής, ενάντια στο καθεστώς του απαρτχάϊντ, που έχει επιβάλλει από αιώνες η πλουτοκρατική φασιστο - ρατσιστική λευκή μειοψηφία. Σήμερα αυτή εκφράζεται πολιτικά από τον Μπόθα.

Η κλίκα αυτή, παρά την πολιτική της άγριας καταπίεσης, του εξανδραποδισμού και των εκτελέσεων, παρά την βοήθεια των απανταχού ιμπεριαλιστών, είναι σήμερα ανήμπορη να αντιδράσει και να καταστείλει αυτή την επανάσταση. Το καθεστώς της κλονίζεται όλο και περισσότερο.

Η συνείδηση του μαύρου πληθυσμού, αυτού του ανυπόστατου λαού, έχει φτάσει στο πιο ακραίο της σημείο. Δεν υπάρχει ζωή χωρίς εξέγερση.

Αυτη την εξέγερση παρακολουθεί σήμερα όλη η προοδευτική ανθρωπότητα. Αυτήν προσπαθεί να αναχαιτίσει η κλίκα, με την αντεπαναστατική βία, για να γυρίσει πίσω τον τροχό της ιστορίας.

Ετσι πρόσφατα με αφορμή συγκρούσεις στο Κροσροουντς μεταξύ μαύρων χαφιέδων του παραστρατιωτικού και του αστυνομικού μηχανισμού της, και του εκεί πληθυσμού των παραπηγματούχων, που την αντιμάχεται, επέβαλε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Κήρυξε δηλ. τον στρατιωτικό νόμο σ' όλη την χώρα.

Με την ενέργειά της αυτή ήθελε να προλάβει δυνάμωμα της πάλης ενάντιά της, εν όψει της δίκαιης επέτειου της σφαγής του Σοβέτο το '76. Την χρονιά αυτή δολοφονήθηκαν από το καθεστώς 575 από τα καλύτερα παιδιά του νοτιοαφρικανικού μαύρου πληθυσμού, στην διάρκεια διαδήλωσης ενάντια στο ρατσιστικό καθεστώς.

Η τοριινή επέτειος του Σοβέτο δεν βρήκε, όπως άλλες χρονιές τους μαύρους στους δρόμους, αν και πραγματοποιήθηκαν συγκρουσεις σε μερικές πολεις, που ωτειχαν βέβαια από μια γενικευμένη εξεγερση. Ταυτόχρονα όμως, οι μαύροι των μαύρων δεν ακολούθησαν την συμβιβαστική ηγεσία του κλήρου, που ενώ και αυτός έχει απώλειες αφού μέλη του βρίσκονται στις φυλακες, αναλωσε την αντιστασή του σε προσευχές και δεήσεις, συνεχίζοντας έτσι την προσπάθειά του να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο, τόσο διαφορετικούς κόσμους.

Ο μαύρος πληθυσμός λεπτοεργησε πολιτικά παίρνοντας μερος στην γενικη απεργια που καλεστηκε από το Αφρ. Κονγκρέσσο να τραματοποιήσει, η οποία είχε μεγάλη επιτυχία, αφού παράλυσε την οικονομική ζωή της χώρας. Ας σημειωθεί ότι τα κρατικά μέσα ενημέρωσης προχώρησαν σε ένα όργιο διαστρέβλωσης και παραπληροφόρησης σ' ότι αφορουσε αυτή την απεργία. Η κλίκα πηρε μέτρα και κατέβασε στους δρόμους ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, ενώ πολλά από τα φασιστοειδή μέλη της, «έντιμοι» επιχειρηματιες της λευκης πλουτοκρατιας, περιπολουσαν οπλισμένοι στο Γιοχάνεσμπουργκ, πόλη του κεντά της βρισκεται το Σοβετο.

Ηταν φανερό αυτή την μερα ότι αρκουσε μια σπίθα για να δημιουργήσει νέες αιματηρές συγκρουσεις. Σημάδι ότι ο στρατιωτικος νόμος δεν αποτελεσε φόβητρο για τον μαύρο πληθυσμό. Το κινημα του έχει μάθει να δίνει τις μάχες του, κάτω από χειρότερες συνθήκες.

Αυτό το κίνημα και την δικαιη πάλη του, καθώς και ο τρισάθλιος στρατιωτικός νόμος του ρατσισμού, έγινε η αφορμή για να εκδηλωθεί, απεναντι του, η στασή διαφορων χωρών.

Σε σύσκεψη στο Λουξεμβούργο, οι χώρες της ΕΟΚ καταδίκασαν τον στρατιωτικό νόμο και προσπάθησαν να συναποφασίσουν οικονομικές κυρώσεις. Την ενιαια στάση τους εσπασε η Αγγλία. Η στάση αυτή της Ευρώπης, είναι αποτέλεσμα της πολιτικής αντίθεσής της στο καθεστώς του απαρτχάϊντ. Αυτή η πολιτική αντίθεση έχει την βάση της στο γεγονός ότι η Ευρώπη δεν θέλει μια επανάσταση των μαύρων, που θα συντρίψει ανεπανόρθωτα τα οικονομικά της συμφέροντα. Από την άλλη μεριά δεν θέλει την αξιοποίηση του κινήματος των μαύρων από την ρώσικη υπερδύναμη που διαθέτει σοβαρές θέσεις μέσα στην ηγεσία του Αφρικανικού Εθνικού Κονγκρέσσου.

Ταυτόχρονα πιέζεται από την εντονη συμπάθεια των ευρωπαϊκών λαών στις επαναστατικές δικαιες ενέργειες του μαύρου πληθυσμού. Για τους ίδιους λόγους άλλωστε, ο αμερικανικος ιμπεριαλισμός αναγκαστηκε κι αυτός να καταδικασει τον στρατιωτικό νόμο.

Αν η Ευρώπη ακολουθεί σε οικονομικές κυρώσεις ή και αποκλεισμό θα συντόμευε αποφασιστικά την πτώση του ρατσιστικού καθεστώτος, πράγμα που πολιτικά θα την συμφερε. Όμως αυτή η κίνηση της σκονταφτει στα πιο άμεσα, βραχυπρόθεσμα συμφέροντά της από τις πολύ ευνοϊκές γι' αυτήν οικονομικές σχέσεις της με το καθεστώς. Εκεί βρίσκεται κατά τη γνώμη μας η εξήγηση του γεγονότος ότι, μετα την άρνηση της Αγγλίας, η ΕΟΚ φάνηκε απρόθυμη να προχωρήσει στην πραγματοποίηση των κυρώσεων.

Ετσι η Ευρώπη είναι υποχρεωμένη να παρακολουθεί τον σοσιαλιμπεριαλισμό, ο οποίος είναι ο μακροπρόθεσμα κερδισμένος.

Αυτος παροτι δεν εχει σοβαρες οικονομικές σχέσεις με την Ν.Αφρική και ενώ καμώνεται τον «φυσικό σύμμαχο» των λαών περιμένει υπομονετικά την ευκαιρία για να χώσει την μυτη του βαθύτερα σ' αυτή τη χώρα. Η τεχνη επικράτηση του στην Ν. Αφρικη, που ειναι η πιο αναπτυγμένη, βιομηχανικα και στρατιωτικα, χωρα της Αφρικής, σιν το γεγονός ότι ελέγχει τεράστιας σημασίας στρατηγικούς ναυτικούς δρόμους. Θα σημάνει τον έλεγχο του σοσιαλιμπεριαλισμού σ' όλη την Αφρική.

Γίνεται έτσι φανερό ότι αυτος ο πολυπαθος λαός, ο μαυρος πληθυσμός της Ν. Αφρικής, τίποτε καλό δεν εχει να περιμένει από τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλιμπεριαλισμό, γιατί αυτοι παρά τις μεταμφιέσεις τους, δεν μπορουν να κρυψουν την αρπαχτική τους διαθεση.

Το επαναστατικό κινημα των μαυρων πρέπει να χτυπήσει τον ρατσισμό και τον ιμπεριαλισμό, που πέρα απ' όλα τα κακά του, είναι και ο στυλοβάτης του ρατσιστικού καθεστώτος. Το κινημα αυτό δεν θα υποστειλει την σημαια του για χαρη κανενός ιμπεριαλισμού. Ειδικά τώρα που δυναμώνει τον αγώνα του, με την φλόγα και μεγαλύτερη εμπρηχτη συμπαράσταση των λευκών αντιρατσιστών αυτής της χώρας, των αντιρατσιστών και αντιφασιστών όλου του κόσμου και των προοδευτικων ανθρωπων και λαών.

**«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.**